baretta magazine

NUMMER 13 • AUGUSTI 2021

GÖRAN BLUES

OLOF WAHLUND / THOR ANUNDSSON / VÄNERN

REBECKA ANDERSSON / MORGAN KULLANDER

SIDAN 2/TONY BERG

Med tanke på att vi under drygt ett år i stort sett har varit avstängda från all möjlighet att uppleva livemusik, om det inte varit hemma hos folk, så kommer jag på mig själv med att jag helt glömt av baksidan med livemusik.

Baksidan? Jo, det finns en sådan, inte alltid, men allt för ofta. Faktum är att det finns fler baksidor. En är det faktum att en arrangör går ut och talar om att artisten ifråga spelar exempelvis klockan åtta, så man ser till att vara där i god tid före åtta, för att sedan få sitta och vänta till efter nio innan artisten ifråga börjar spela. Jag har varit inblandad i musikbranschen länge nog att veta att det inte beror på enbart en part. Ibland kan artisten vilja dra ut på det, ofta utan någon vettig anledning.

Andra gånger vill arrangören dra ut på det. ”Det har inte kommit tillräckligt med folk” eller ”många som köpt biljetter har inte kommit så vi väntar”. Två argument som egentligen är negativa för en arrangör. Om folk med biljetter inte kommit och starttiden står på biljett och affisch så har de bara sig själva att skylla. Hur många av de med förköp ska man vänta in innan man kör konserten? Alla? Kör man på utsatt tid lär sig de som är sena samtidigt som man tar bättre hand om de i publiken som kom i tid.

Har man inte förköp är det heller ingen idé att vänta, man vet ju inte om det kommer fler.

En annan är musiker som spelar åt helvete för högt. Även i små instängda utrymmen ska det skruvas upp volym förstärkare och PA. Vet inte när jag besökte en konsert, oavsett storlek, utan öronproppar senast.

Det sista irritationsmomentet är konversatören. En person som ska sitta och prata med dig hela tiden samtidigt som du försöker lyssna på artisten som uppträder. Nonchalant både mot artist och den/de vederbörande pratar med. Jag inser att jag framstår som gnällig nu när vi äntligen har livemusik att lyssna på. Måste samtidigt konstatera att det är nästan uteslutande positivt att åter få gå på lokal och lyssna på livemusik, men som sagt man glömmer fort det som inte var bra när man saknar något tillräckligt mycket.

Tony Berg
Redaktör

baretta magazine BM

Ansvarig utgivare, redaktör & layout
Tony Berg
tony@tonyberg.com
Instagram: tonyberg64

Redaktör & webbansvarig
Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com
Instagram: mariasklick

Redaktör & webbansvarig
Terje Olsen
grappa59@gmail.com
Instagram: grappa59

Hemsida
barettamagazine.com

Instagram
barettamagazine

Medarbetare
Maria Olsen
Arbetar med webb och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Är medlem i Tilt Photogroup. Har varit medarbetare i fyra böcker, varav en fick Åmåls kommuns kulturpris.

Terje Olsen
Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst. Är medlem i Tilt Photogroup. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.

Tony Berg
Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska AB och har genom åren hunnit med att ge ut sju böcker och medverka i ytterligare ett tiotal. Är grundare av Åmåls Fotofest och är även media- och bokningsansvarig på Åmåls Bluesfest samt medlem i Tilt Photogroup.

Lennart ”Kral” Andersson
Före detta fotbollstränare med förflutet som assisterande förbundskapten i Sierra Leone, tränare i Brage, IK Oddevold, Ljungskile SK och en rad andra klubbar. I Baretta tycker han fritt om fotboll.

Be A Nilsson
Radiopratare och matälskare som tipsar om olika rätter och annat smått och gott i varje nummer.

Klas Kihlberg
En man med gediget musikintresse som recenserar nya skivor för Baretta.

baretta
AUGUSTI 2021

004 Rebecka Andersson skapar magi
För de flesta är nog Rebecka mest känd som kultursamordnare i Åmåls kommun, men hon har en konstnärlig sida som imponerar

016 Sveriges första Streetfoto-festival
Mats Alfredsson är en av Sveriges mest kända gatufotografer, nu är han en av skaparna av Gothenburg Street Photo Festival

022 Morgans Challenger blir aldrig riktigt färdig
Morgan har alltid haft ett stort motorintresse. Idag lägger han mycket tid på sin Dodge Challenger R/T SE från 1970

028 Olof lämnade Säffle för Manhattan
Några veckors semester i New York förändrade Olofs liv, han blev biten av USA och blev kvar med Manhattan som arbetsplats

046 Göran Blues gör det han gillar allra mest
Göran Karlsson, mer känd som Göran Blues är en riktig sköning som brinner för blues, motor, sin familj och skogen.

056 Vänern – ett innanhav att älska
Innanhavet Vänern är viktigt för oss som bor vid det. Det handlar om rekreation, transport, fiske, dricksvatten och mycket annat

076 Thor Anundsson älskar att spela för publik
Thor har spelat i ett otal konstellationer genom åren men på senare tid uppskattar han också att få uppträda solo emellanåt

093 Lennart Andersson – ny krönikör i Baretta
Kral gör debut som fotbollskrönikör i detta nummer av Baretta. Han skriver fritt om precis vad han tycker och tänker om fotboll

098 Första upplagan av School of Blues
Ingen bluesfest i år heller, då arrangerade Åmåls Bluesförening första upplagan av School of Blues för ungdomar

100 Ny americanafestival i Tiveden
Den skulle ha haft premiär 2020, men då blev det stopp, men i år blir det av. Första upplagan av Tiveden Americana Festival

105 Livelistan – konserter att hålla koll på
Äntligen... Nu kan vi börja, om än försiktigt, att gå på konsert igen. Vi har listat några intressanta konserter kommande år

106 Skivrecensioner
Som vanligt har vi laddat med en lång rad skivrecensioner med båda ris och ros. Jackson Browne och Chrissie Hynde får rosor

114 Bilder från musikarkivet
Vi har återigen rotat långt ned i arkivet med musikbilder och har bland andra med lite bilder från Down on the Farm från 1990-talet

119 På skivtallriken
Lennart Andersson och Lennart Andersson delar med sig av sina favoritalbum på vinyl och vad de lyssnar på just nu

122 Bilder från sportarkivet
Några lite äldre bilder från sportvärlden samt en bildserie från IF Vikens damers hemmamatch mot Vallens IF

Rebecka Andersson i sin ateljé i Humletorp utanför Fengersfors sommaren 2021.
Foto: Tony Berg

Karsbydalen I, tusch, 2015. **Bild: Rebecka Andersson**

Rebecka Andersson föddes 1975 och tillbringade sitt första år i Uppsala där hennes föräldrar studerade. Därefter flyttade familjen till prästgården iFröskog och numer bor hon och familjen i Humletorp utanför Fengersfors.

Rebecka föddes mer eller mindre in i en värld av konstnärligt skapande. Båda föräldrarna målade och Rebecka iakttog och härmade och började tidigt att leka med penslar, färg och kritor. Även hennes systrar Charlotta och Johanna målade så den konstnärliga ådran finns i hela familjen Andersson.

I högstadiet tog skapandet fart på allvar. Då var det mestadels teckning det handlade om och nästan uteslutande i svartvitt. En av anledningarna till att det blev mycket svartvitt är att Rebecka tidigt fick prova på grafik.

– Jag är lite renlärig när det gäller grafik. Jag tycker det ska vara svartvitt och det har även präglat mitt arbete med blyerts, tusch och kol.

Ändå har det smugit sig in lite färg på senare år. Sepia, umbra och andra mörka toner kan dyka upp i hennes alster.

– Jag har även målat med kaffe, det skapar fina färger. Då blir det på akvarellpapper som fungerar bra med exempelvis kaffe eller akvarell.

På gymnasiet blev det föga överraskande det estetiska programmet med inriktning på bild. När studenten på Karlbergsgymnasiet var avklarad flyttade

Karsbydalen II, tusch, 2015. **Bild: Rebecka Andersson**

Rebecka till Karlstad och jobbade som bildlärarassistent. När hon provat på att vara assistent ett tag bar det av till Kiruna där hon tillbringade två år på Malmfältens folkhögskola. Första året var en grundläggande konstnärlig utbildning som sedan följdes av ett påbyggnadsår.

När den utbildningen var avklarad fick hon chansen att arbeta med ett stort filmprojekt – i Åmål. Tecknaren och filmregissören Per Åhlin arbetade med

Fjällmark, tusch, 2015.

Bild: Rebecka Andersson

Spegling, kol, 2015. **Bild: Rebecka Andersson**

Månljus över Ärran, kol, 2015. **Bild: Rebecka Andersson**

sin film ”Hundhotellet” i Pennfilm Studio AB i Malmö. Det var ett stort projekt där det även fanns produktion förlagd till Danmark och Norge. Det behövdes fler färgläggare till filmen och en av de ansvariga för färgläggningen av filmen bodde i Kil, så av någon anledning skapades en ateljé i en lägenhet på Stetterud i Åmål där Rebecka fick jobb tillsammans med fem andra färgläggare.

Det var ett riktigt stort projekt där förutom Pennfilm även Memfis Film AB och Zentropa Entertaintments Aps var med. Bland skådespelarna i filmen fanns Hasse Alfredsson, Tomas von Brömssen, Stig Grybe, Pernilla Wahlgren, Johan Ulvesson och Peter Harrysson.

Namnet Per Åhlin kanske också känns igen. Före ”Hundhotellet” hade han bland annat varit

Skymning över Ärran, kol, 2016.

Bild: Rebecka Andersson

Rebecka Andersson, Fengersfors Bruk, 2021.
Foto: Tony Berg

med och skapat filmer som ”Sagan om Karl-Bertil Jonssons julafton”, ”Dunderklumpen”, ”Ronja rövardotter”, ”Jönssonligan & den svarta diamanten” samt ”Picassos äventyr”. Rollerna i del olika filmproduktionerna har varierat. Ibland har han varit animatör, i andra fall kostymör, regissör eller skådespelare, en mångsidig herre.

– Det var hur roligt som helst.

När jobbet med ”Hundhotellet” var klar hamnade Rebecka i Växjö där hon läste litteraturvetenskap och fick en filosofie magister. Törsten efter kunskap fortsatte med några år i Göteborg där hon läste konstvetenskap och därefter filmvetenskap, men hon var inte färdig där. Efter Göteborg blev det Lund där hon studerade teoretisk filosofi, museikunskap och filmvetenskap i tur och ordning. Under utbildningen med museikunskapen gjorde hon sin praktik på Skissernas museum i Lund. Det ledde till att hon började jobba där efter utbildningen och bland annat ledde visningar.

I det läget var Rebecka inte helt säker på vad hon skulle göra, men fick se en annons i arbetsförmedlingens tidning, som hon inte minns vad den hette att Åmåls kommun sökte en kultursamordnare. Det var

Månljus över Ärran, kol, 2015.
Bild: Rebecka Andersson

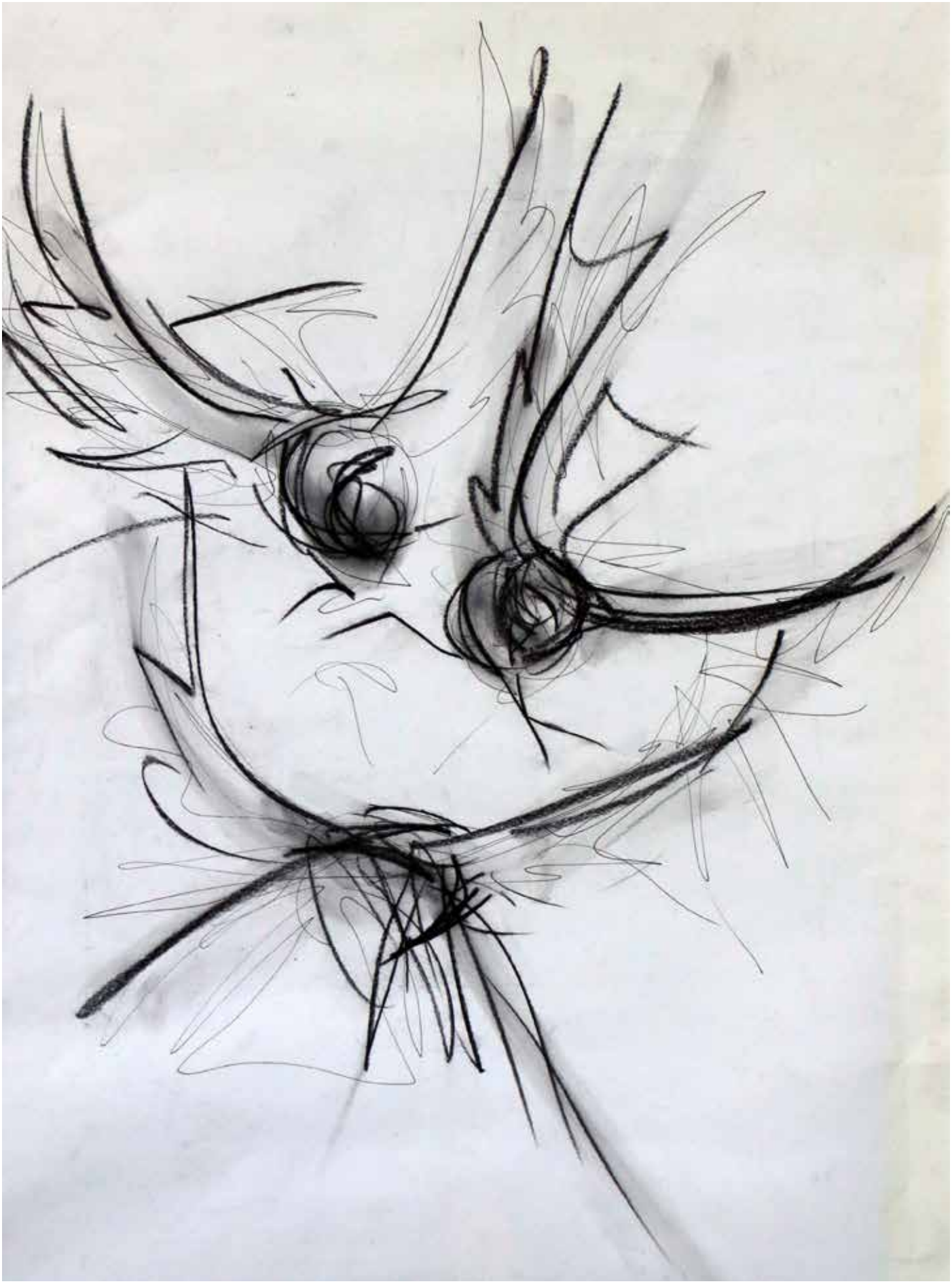

Blås, kol, 2013.

Bild: Rebecka Andersson

Ärran, gouache, 2021.

Bild: Rebecka Andersson

bara några dagar kvar av ansökningstiden, men hon skickade in en ansökan. Glömde att jag ju faktiskt fick komma på intervju först ett tag innan jul, så det gick inte riktigt så fort....När hon sedan åkte hem till Fengersfors över jul fick hon reda på att hon fått jobbet.

– Så jag åkte inte tillbaka till Lund efter julhelgen utan blev kvar i Åmål.

Det konstnärliga skapandet har följt Rebecka oavsett vart hon bott och vad hon studerat. Numer skapas bilderna i en ateljé hemma på gården i Humletorp. Genom åren har det skapats mängder av bilder. Några finns kvar, det finns bilder hon inte kommer att skiljas från, men hon har också sålt en del genom åren.

På frågan om egna utvecklingen som konstnär och bildskapare funderar hon lite innan hon svarar:

– Jag har behållit väldigt mycket av motivvärlden, det är mer sättet att ta mig an motivvärlden som jag ändrat. I början var jag lite försiktig och gjorde ganska små bilder. Nu är det större och de innehåller mer svärta och dramatik än i början. Från realism till expressionism skulle man nog kunna säga.

På väg, gouache, 2021.

Bild: Rebecka Andersson

Fakta Rebecka Andersson
Född: 1975
Bor: Humletorp, Fengersfors
Stipendier: Dalslands Konstförenings elevstipendium (1997)
Separatutställningar: Färgelanda (2015), Bengtsfors (2016) och Munkedal (2017)
Senast lästa bok: ”De osynliga städerna” av Italo Calvino
Senast sedda film: ”Fitzcarraldo” från 1982 i regi av Werner Herzog
Musik: Bob Dylan
Mat: Pasta
Dryck: Skotsk single malt whisky (gärna med mycket rökighet). I ärlighetens namn får jag väl lägga till italienskt rött vin och brittiskt öl också

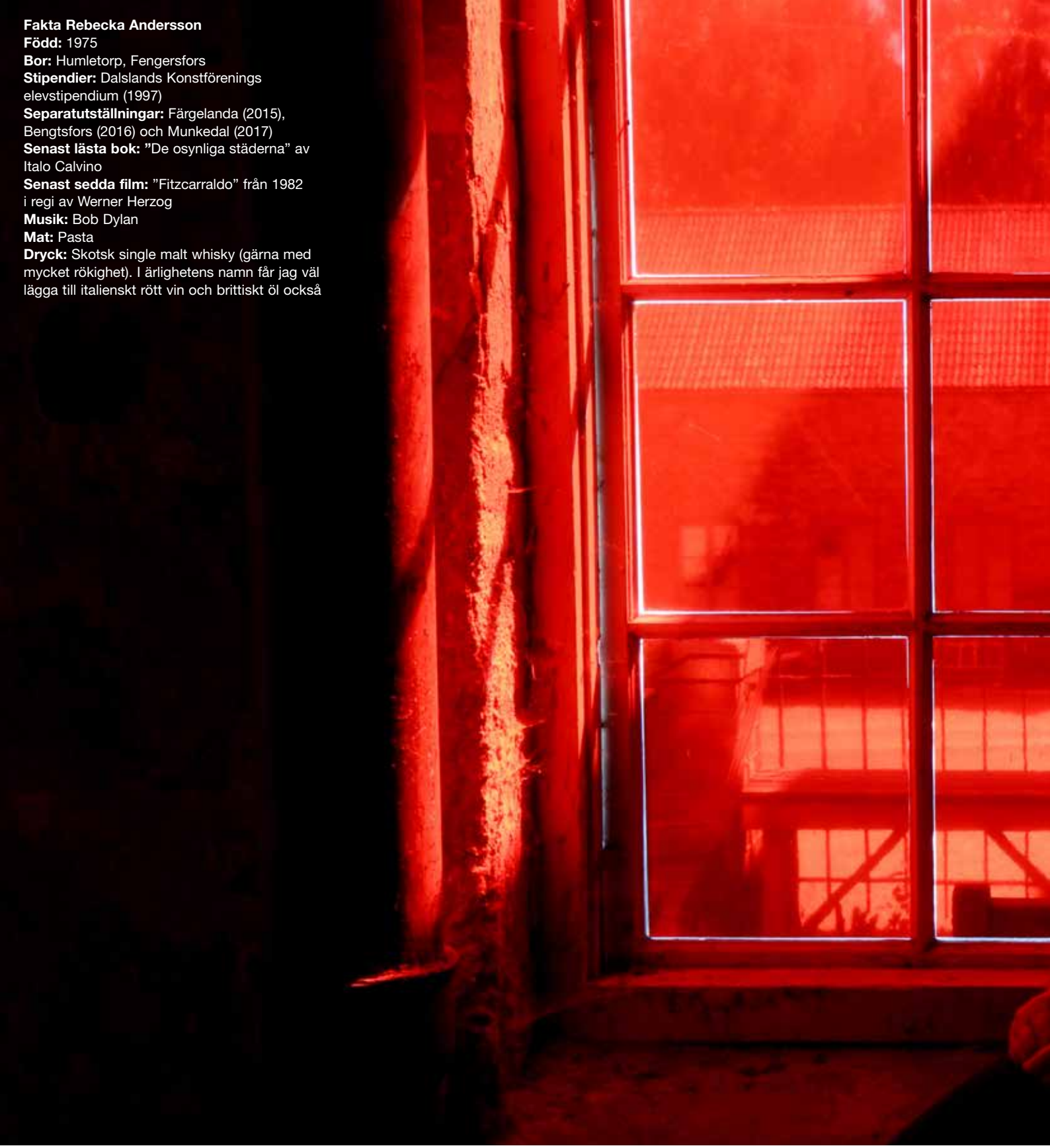

Rebecka har varit med i ett antal samlingsutställningar men även haft tre egna genom åren. Hennes första utställning i eget namn var i Färgelanda. Därefter har hon även haft separatutställningar i Bengtsfors och Munkedal. För närvarande jobbar hon på en kommande utställning.

– Det är inget bestämt om när eller var ännu, men jag jobbar på med bilderna.

Det blir som tidigare bilder med mycket svärta men det har även smugit sig in lite umbra, sepia och andra jordtoner i bilderna.

– Jag har även försökt jobba lite med akvarell, men det är inte riktigt min grej. Jag målar helst med händerna även om jag använder penslar och andra verktyg lite då och då.

Även om den kommande utställningen inte är

Foto: Tony Berg

bestämd så finns det ändå chans att få ta del av Rebeckas bilder.

– Jag tar gärna emot besök i ateljén men för att man inte ska behöva vända hem utan att få se några bilder är det bra att höra av sig i förväg så att jag finns hemma, säger Rebecka. Klurar på om det ska stå med att jag bytt tjänst? Sedan 1 1/2 år tillbaka jobbar jag ju som konststrateg istället för kultursamordnare. Klurar också på om det ska stå med att jag varit med i Konstvandring i Dalsland och att jag var med och startade Konstgrafiska Verkstaden Dalsland (1999). Your call! :)

Tony Berg

GOTHENBURG STREET PHOTO FESTIVAL

Fotofestivaler har det funnits lite varstans i Sverige genom åren, inte minst i Åmål där Åmåls Fotofest startade 2008. I september är det dags för en ny festival, Gothenburg Street Photo Festival som är Skandinavens första festival för gatufoto. Den äger rum helgen 17-18 september.

Kallt, blåisgt och regnigt på uteserveringen vid Bishop Arms vid Järntorget, Göteborg i november 2015. Men skam den som ger sig.
Foto: Tony Berg

GOTHENBURG STREET PHOTO FESTIVAL

De båda dagarna går helt i gatufotots tecken. Det blir föreläsare i toppklass, mingel, inspiration, fototävlingar, utställningar, nätverkande och personlig utveckling för alla de som köper ett festivalpass. Visst går det att uppleva delar av festivalen utan pass, men man får så mycket mer av upplevelsen med ett pass.

Festivalpasset gäller för båda dagarna, ger tillträde till samtliga föreläsningar och utställningar. Passet kostar 900 kronor. Vill du inte köpa ett festivalpass kan du ändå åka till Göteborg och uppleva stämningen och låta din kamera föreviga stadslivet.

Basläger för festivalen är Vega Bryggeri på Ringön, alldeles intill älven och granne med nya Hisingsbron. Detta är en plats som skapt för gatufoto och ett gott liv. Här erbjuds också mat och dryck. För den som gillar öl är bryggeriets egna ölsorter ett måste. Miljön är riktigt cool och maten rökigt god.

Det blir flera föreläsningar under festivalens båda dagar. Först på fredagen är gatufotografen Mats Alfredsson från Borås. Föreläsningen är döpt till ”Street – en attityd till fotografi”. Alfredsson var med på Åmåls Fotofest 2017 och fick många nya fans med sina fantastiska gatufotobilder. Han har en bakgrund som journalist och pressfotograf och jobbade i Göteborg och Borås under 1970- och 80-talen. Därefter har han drivit en reklambyrå och även varit med och utvecklat gatufotografin i Sverige och internationellt. Han har genom åren haft flera utställningar både i Sverige och USA. Hans bilder finns också på en rad hotell och institutioner såväl som hos privata samlare.

Mats har en grundregel i sitt gatufotograferande, han arrangerar aldrig en bild. Han fotograferar heller inte människor han känner eller har träffat vid något tidigare tillfälle. Det handlar om att fång ögonblick som kanske ingen annan ser, men som ändå kan skapa magi när de väl är förevigade. Detta är en föreläsning du inte vill missa om du besöker festivalen.

Birgitta Nilsson är fredagens andra föreläsare. Hennes föreläsning heter ”Bilder från andra sidan”. Titeln kommer av att Birgitta arbetade som modell i Milano, Barcelona, Hamburg och London under tolv års tid. Med tiden blev hon nyfiken på hur det skulle vara att stå på andra sidan och vara fotograf, och så blev det. Hon upptäckte snart att just gatufotot var hennes grej. Hennes tid som modell har också gjort att hon har ett något annat förhållande till människorna i sina bilder.

Föreläsare nummer tre är Dimitris Makrygiannakis och föreläsningen heter ”Allt startade med gatufoto”. Han föddes i Grekland 1979 men är sedan 2004 Stockholmsbo. Dimitris jobbar som läkare men fotograferandet tar idag en stor del av hans fritid. Han är medlem av det internationella gatufotokollektivet Burn My Eye och han har också vunnit The Invisible Photographer Asia 2013 Street photography Award. Under sin föreläsning kommer han att berätta om hur fotografin förändrade hans liv. Dimitris är sista föreläsaren på fredagen. Därefter avslutas kvällen med mat och dryck på Vegas bryggeri.

Lördagen inleds för de morgonpigga med Agneta Dellefors Rydéns föreläsning ”Spelar roll”. Hon älskar

En snabb promenad på Erik Dahlbergsgatani Göteborg en tidig junimorg

gon 2016. **Foto: Tony Berg**

att fotografera med makro, men är mest fascinerad av arrangerat gatufoto.

– Det är en spegling av själva livet, det omedvetna och det äkta, säger hon.

Att hon valt att kalla sin föreläsning för ”Spelar roll” har sin förklaring. Agneta menar att gatufoto är ett slags gatans teater utan regissör och manus där alla har en roll. Det kan vara en huvudroll, biroll, statist eller en publik.

Agneta följs av Gustav Gräll vars tema är ”Lär dig fånga vardagens bilder”. Gustav är frilansfotograf numer baserad i Stockholm men han har tidigare jobbat som resefotograf.

Hans passion är gatufoto och han menar att de vackra detaljerna finns överallt. En gammal Volvo 740 i snöstorm, 1950-talsområden i motljus, djur som tittar ut på världen utanför från ett fönster. Bilderna finns överallt om man söker efter dem och är alert. ”Lär dig fånga vardagens bilder” handlar om att ge sig ut och fotografera oavsett väder, miljö eller ljus. Bilderna och

GOTHENBURG STREET PHOTO FESTIVAL

detaljerna finns alltid att hitta, även i den minsta staden, en tråkig, grå novemberdag.

Annette Lang är en tysk antropolog och språkvetare som är bosatt i Frankrike. Hennes föreläsning heter ”Social shooter” och behandlar det som påverkar vårt fotograferande som inte är av teknisk karaktär. Vilka kulturella filter används när vi tittar på ett ögonblick värt att bevara. Vilka moraliska förpliktelser tar vi hänsyn till, hur tolkar vi vad vi ser och hur skiljer vi oss åt från fotografer från andra kulturer. Och vilken roll har fotografen i det budskap som bilden förmedlar? Det är frågeställningar som Annette Lang tar upp.

Därefter tar programmet lunch inlandet återupptas på eftermiddagen med en Pecha Kucha. Nu undrar kanske vän av ordning vad Pecha Kucha är. Det är en serie av 20 bilder som alla visas i exakt 20 sekunder. Pecha Kucha är japanska och betyder småprat, det skapades i Tokyo 2003 på ett arkitektkontor. Det var arkitekterna Astrid Klein och Mark Dytham. De ville skapa en plats där unga designers kunde träffas och visa upp sitt arbete och sina idéer. De var trötta på alla långa och sega presentationer som var vanliga då så de satte en gräns, 20 bilder med 20 sekunder per bild samtidigt som den som låg bakom projektet berättade om sitt arbete. Totalt blev presentationerna 400 sekunder långa eller lite drygt sex minuter.

Det presentationssättet har festivalen valt att ha på första programpunkten efter lunch på lördag. Sex gatufotografer är med på presentationen så det blir totalt 120 bilder som visas på en knapp timme. Medverkande fotografer är Jari Kokko, Anna Lithander, Manfred Svärd, Eva Boije af Gennäs, Linda Svensson, Gunnar Fägersten Novik.

Efter Pecha Kucha är det dags för en föreläsning av Marcus Johansson under namnet ”Fotografering är mitt liv”.

– Min stora förtjusning för Gatufoto-bilder är vardagen där inget särskilt händer men ändå berättar allt. Gata upp och gata ner med kameran i handen och en liten fotoväska på axeln, ett kort tele-objektiv samt en ordentlig citykarta i ytterfacket låg hela Paris år 1981 för mina ögon. Imponerad av svartvita fotografier som jag hittar i snurrbara vykortsställ av stål längs trottoarer och floden Seine visste jag inte då att jag skulle bli ”hooked for life” av denna motivkategori.

Ändå var han inte nöjd, det han såg pop gatan var inte samma sak som fastnade på bilderna. Det krävdes att han återvände till Paris innan det klarnade.

– Jag insåg även min fotografiska begränsning som frustrerande nog inte räckte till för att återskapa det

Lördag kväll på Avenyn i Göteborg under Kulturkalaset 2014.

jag upplevde och såg längs trottoarerna. Nämligen min fascination för människors uttryck med kroppshållning/språk och rörelsemönster. Förbannad och besatt av att ta reda på om det gick att genomföra drog jag så åter till Paris 2008. Bestämde mig för att släppa allt det som lockade mig att göra generellt bra bilder av denna förtjusande stad och ägnade mig istället helt åt att experimentera med slutartider, brännvidder, kameravinklar och bildkompositioner. 23 000 bilder under nära en månad gav mig till slut kunskapen jag suktade efter. Men att sedan förstå och kunna använda mig av den medvetet och spontant kämpar jag fortfarande med även om jag lyckas allt oftare, berättar Marcus.

Det är vad hans föreläsning handlar om på Gothenburg Street Photo Festival och han kommer även att visa en del bonusbilder som är frukten av oändliga

Foto: Tony Berg

timmars nötande längs trottoarer och de möten gatulivet berikat honom med.

Nästa programpunkt är prisutdelning för festivalens bildtävling innan Roger Turesson intar scenen som fotofestivalens siste föreläsare 2021. Han har döpt sin föreläsning till ”Tålamod, intuition eller bara tur?”

Han berättar om varför tid och planering är viktigt för att hålla en hög kvalitet på bilderna. Vi får veta vad som driver honom och hur ett snapshot kunde ha kostat honom livet. Roger jobbar på Dagens Nyheter. Han har vunnit tävlingen Årets bild flera gånger, Stora journalistpriset samt titeln Årets pressfotograf och det är bara några få av alla priser han fått mottaga.

Festivalen avslutas sedan på lördag kväll vid Vega bryggeri på Ringön med Streetparty med mat och dryck.

Förutom föreläsningarna finns det också ett antal spännande utställningar att titta på under festivalen. Fram till slutet av augusti fanns också möjligheten att vara med och tävla med egna gatufotobilder. Det fanns fyra olika kategorier och det var helt ok att tävla i alla. Den totala vinstsumman i tävlingen ligger på runt 110 000 kronor. Kategorierna var färg singelbild, upp till 29 år singelbild, svartvitt singelbild samt kollektion på 5-7 bilder.

Oavsett om du tävlat eller inte. Är du fotointresserade rekommenderas ett besök på Gothenburg Street Photo Festival.

Tony Berg

Programmet och all annan info finns på:
gothenburgstreetphotofestival.com

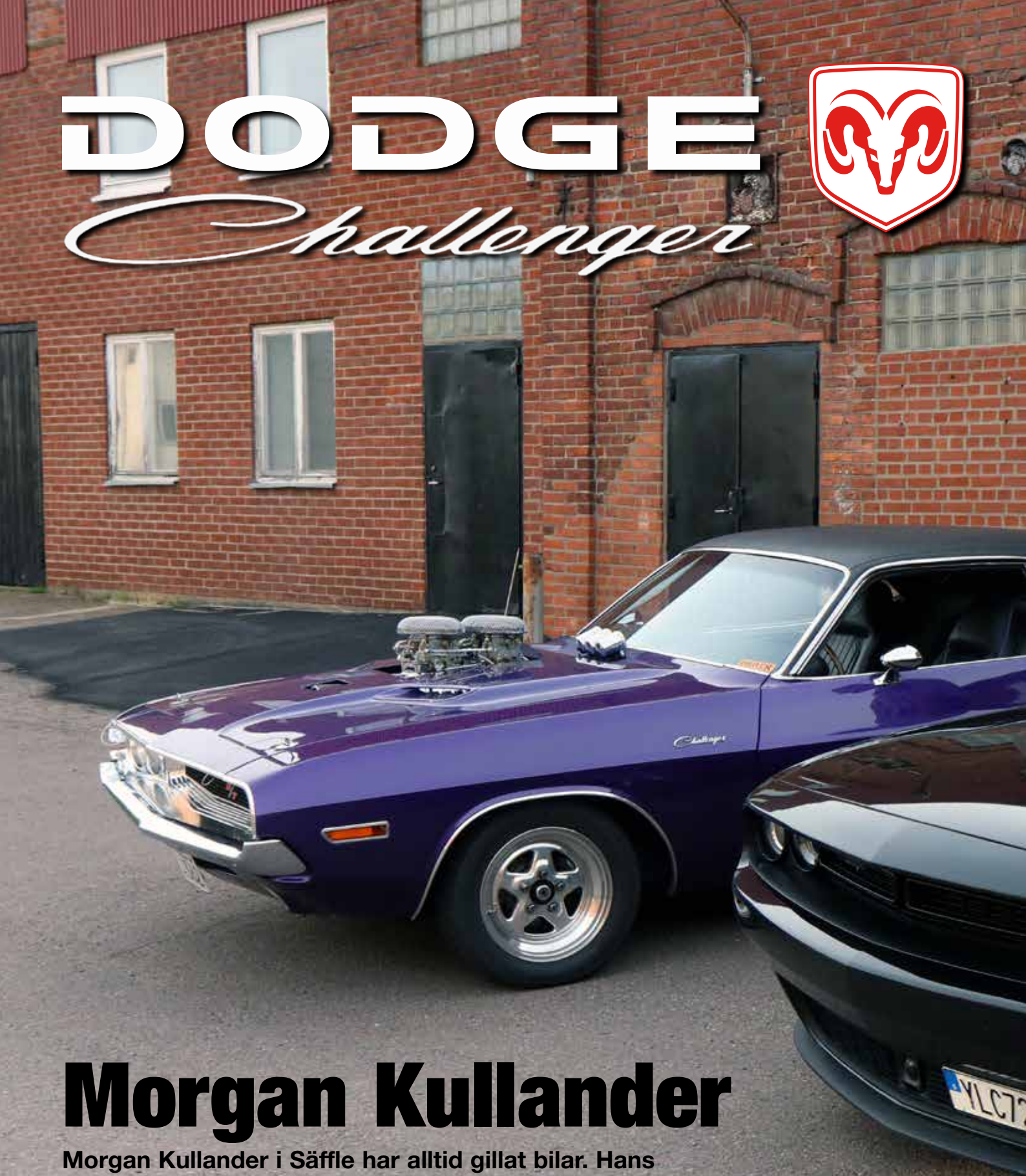

Morgan Kullander

Morgan Kullander i Säffle har alltid gillat bilar. Hans första egna bil var en Triumph spitfire. Ett antal bilar och motorcyklar senare har han nu två Dodge Challengers i garaget. Det skiljer 48 år mellan modellerna. Den äldre fungerar numer som helg- och semesterbil medan Challengern från 2918 är Morgans bruksbil.

Morgan Kullander med sina två Dodge Challengers. Den vänstra är från 1970 och den högra från 2018, 48 år skiljer dem dem.
Foto: Tony Berg

För Morgan Kullander i Säffle har bilintresset alltid funnits där, åtminstone från 13-årsåldern. – När jag var 13 år köpte jag en bil med mina kompisar som vi körde på ett gärde, men tre år senare köpte jag min första egna bil, en Triumph Spitfire från 1965.

Den plockade han ned i delar och renoverade. Triumphen följde honom sedan fram tills han fyllde 20 år då blev det istället en Oldsmobile 442 W-30 cabriolet. Den hade han emellertid inte kvar så länge.

– Dels gjorde jag lumpen och sedan blev det motorcykel för hela slanten.

Motorcykelintresset höll i sig under ett antal år, men så småningom kom bilintresset tillbaka och han köpte en Chevrolet Camaro SS som även den plockades ned i smådelar och renoverades. Den ersattes efter några år av en A/C Cobra

– Det var en väldigt häftig och rolig bil. Den var otroligt rolig att köra på krokiga vägar, men när Challengern blev färdig blev Cobran bara stående.

Morgan tyckte att en bil som Cobran ska köras och inte bara stå, så när han själv inte körde den var det bättre att någon annan fick ha roligt med den, därför sålde han den.

Det senaste projektet är en Dodge Challenger R/T SE 1970 som rullade av bandet i Dodges i Hamtramck, Michigan, den 16 september 1969 i den fantastiska färgen Plumcrazy. Även den har fått sig en ordentlig genomgång.

– Den var i bra skick när jag köpte den men jag ville ändå ge den en genomgång. Det är inget svetsat på karrossen över på det hela taget så det var den i riktigt gott skick vilket är lite unikt.

Bilen kom till Sverige 1978 och kördes några år innan den ställdes ned 1983, det är nog en av

Det är en vacker skapelse, Morgan Kullander Dodge Challenger R/T SE, och sällsynt. Den tillverkades bara under ett år och i endast 733 exemplar.
Foto: Tony Berg

förklaringarna till att Challengern har klarat sig så bra från rost och andra skador.

Ägaren som importerade bilen till Sverige plockade ned bilen och skulle originalrenovera den. Han lackade den i delar i originalfärgen Plumcrazy. Sedan hände det inte mycket mer med bilen förrän 2013 då mannen som ägt bilen sedan den importerades dog.

Då köptes Challengern av en kille från Sala som började arbetet med att montera ihop den. När han tröttnade fick Morgan Kullander köpa projektet. Han fortsatte först att montera bilen, men bestämde sig sedan för att plocka ned den i delar och göra om jobbet helt och hållet från början.

Dodge Challenger är en amerikansk muskelbil som tillverkades 1970-1974. Challengern konkurrerade med bilar som Mercury Cougar och Pontiac Firebird i den övre och något lyxigare delen av muskelbilsklassen.

Modellen gick att beställa med ett ganska stort urval av motorer där 426 Hemi var det starkaste alternativet. Totalt tillverkades 76 935 Challengers under modellåret 1970, en produktion som startade 1969. Av de bilarna var 356 exemplar utrustade med 426 Hemi-motorn, 2 035 exemplar med 440 Six-Pack-motorn, 3 840 av bilarna hade 440-motor och 12 281 bilar utrustades med 383-motorn.

Under det första modellåret 1970 gick bilen att beställa i två olika serier, Challenger och Challenger R/T, samt tre olika modeller, en två-dörrars hardtop, Special Edition två-dörrars hardtop eller cabriolet.

Den finare varianten var Challenger R/T (Road & Track) som hade mer utrustning än standard-modellerna. R/T-modellen gick också att få med den lyxigare SE-specifikationen (Special Edition). Denna modell tillverkades endast under det första modellåret och är idag lika sällsynt som eftertraktad. Challenger R/T SE inkluderade som standard ett vinyltak med

Foto: Tony Berg

SE-emblem på bakre takstolparna, en mindre bakruta, skålade läderstolar samt en överliggande innerkonsol som innehöll tre varningslampor (öppen dörr, låg bränslenivå och säkerhetsbälten). Dessutom hade bilen utrustats med rallyinstrument med bland annat en hastighetsmätare på 240 km/t samt en varvräknare på 8 000 varv/min. Totalt tillverkades modellen bara i 733 exemplar.

Förutom att det är en bil som verkligen rör på sig så är den dessutom vacker. Det är just en Challenger som egentligen har huvudrollen i filmen ”Jakten mot nollpunkten” från 1971 där den före detta racerföraren Kowalski ska köra en bil från Denver till Los Angels och slår vad med säljaren om att han ska vara i Los Angeles inom 15 timmar. En film som i stort sett helt är fokuserad på Kowalskis Dodge Challenger från 1970.

Morgan Kullander har jobbat med sin Challenger i sju års tid och det syns verkligen på bilen vilken kärlek den fått av sin nuvarande ägare. Så nu är väl bilen klar och redo att bara njuta av?

– Nej, jag blir nog aldrig klar, men jag är färdig för den här sommaren.

Vad är det som inte är färdigt?

– Nja, det är ju en gammal bil så det finns alltid något att göra. Sedan sydde jag ny inredning till den för några år sedan, men jag är inte nöjd med den så jag får gå över den en gång till. Det är lite småsaker som man hela tiden vill förbättra. Det är svårt att stå i garaget och se vad som behöver göras, då är det bättre att ta ut bilen och köra den så märker man om det är något man vill förbättra.

När man tittar närmare på bilen förstår man vad

Morgan menar. Challengern är redan från start en kompetent muskelbil, men Morgan har uppgraderat en hel del på bilen. Bland annat har den fått en ny växellåda, en Parsons Performance som tål betydligt mer än originallådan. Motorn är en 440 som är strokad till 512 kubik, så där finns det kraft. Sedan har motorn också utrustats med en 8-71-kompressor, nog med kraft för att bogsera en Finlandsfärja. Morgan har dessutom monterat en speciell rörframvagn med coil-overs och skivbromsar.

– Det gör att jag har väghållning som en modern bil. I vanliga fall med gamla amerikanska bilar är de snabba rakt fram men rör sig över hela 45an så man får hålla i sig och hoppas att den klarar kurvan. Nu behöver jag aldrig vara orolig när det gäller väghållningen. Jag har dock inte satt servo på styrningen, så det gäller att ta i med armarna när man kör, säger Morgan och ler.

Lite smidigare är det kanske att köra bruksbilen – en Dodge Challenger 2018.

– Det är 48 år mellan dem, men de är trots det ganska lika i modellen.

Nu återstår den några veckor, kanske någon månad av sommaren innan det dags att rulla in bilen i garaget och börja jobba med den inför nästa säsong.

Finns det tid för annat än Challengern?

– Ja det finns det, jag har ju barn och barnbarn, sedan måste huset hållas efter. Jag har byggt till ett stort garage som man behöver när man arbetar med bilar, avslutar Morgan när telefonen ringer och barnbarnen undrar vart han tagit vägen.

Tony Berg

Olof Wahlund i Åmåls konsthall inför öppningen av Åmåls Fotofest i april 2009. I bakgrunden syns några av Olofs New York-bilder från 1973-75.
Foto: Tony Berg

OLOF WAHLUND

Olof Wahlund har gjort en lång och spännande resa från Säffle till New York och Woodstock. Att flytta från en liten svensk stad till en världsstad är idag inget märkligt i sig. Det handlar mer om Olofs resa i livet. En smesterresa till en god vän slutade med att han fick jobba med en av världens allra största fotografer och sedan även skapade sig en framgångsrik egen karriär som reklamfotograf med egen studio på Manhattan i New York.

NEW YORK 1973-1975

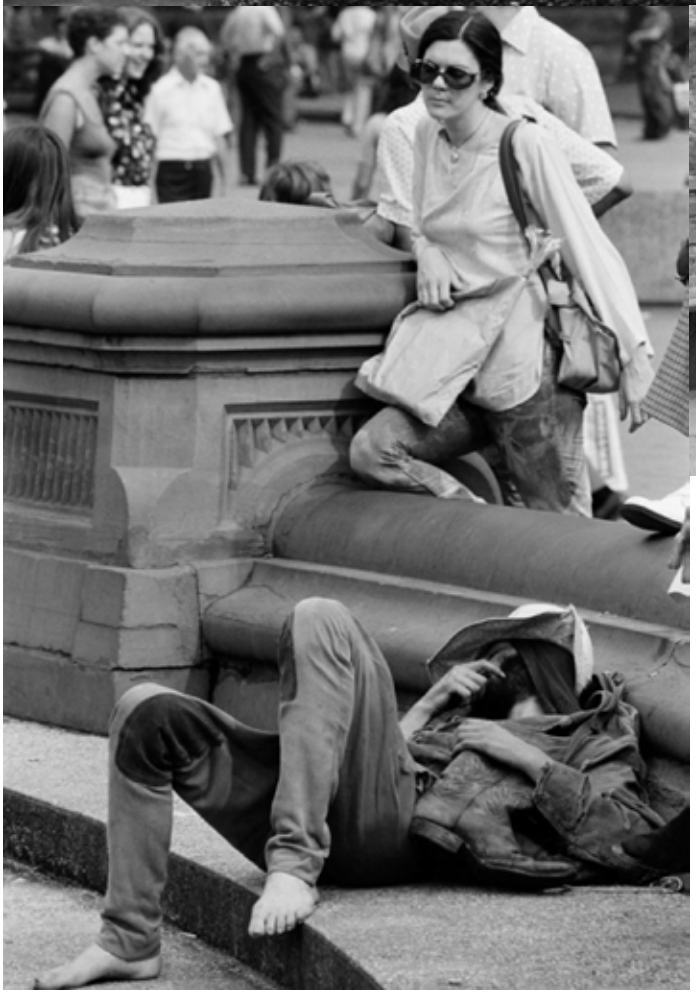

Foton: Olof Wahlund

Intresset för bild och form föddes tidigt för Olof Wahlund, likaså kreativiteten.

– Men det blev aldrig riktigt som jag ville när jag ritade, säger Olof.

Till slut hittade han emellertid rätt kanal för sin kreativitet.

– Min kusin Bosse Wåhlund fotograferade och hade egen framkallningsutrustning och just fotograferandet var något som tilltalade en då 16-årige Olof.

När intresset för fotograferandet fötts var han fast och kameran blev en naturlig följeslagare. I början av 1970-talet studerade han i Åmål och var en flitig besökare hos fotografen Bert Carlsson på Isakssons Hovfoto i Åmål. Besöken blev tätare och till slut föll

NEW YORK 1973-1975

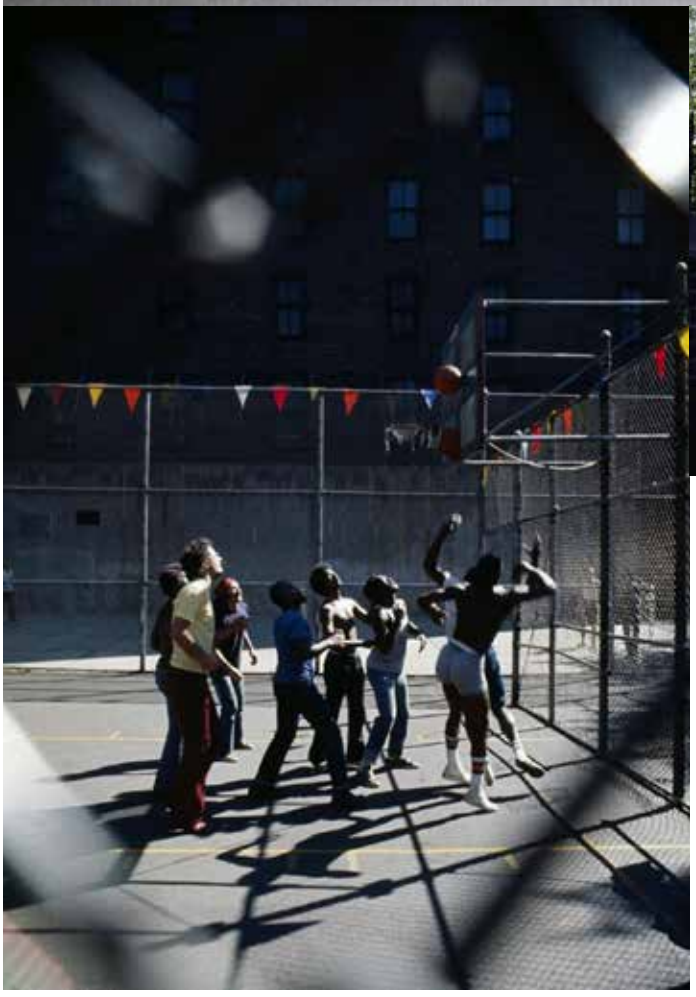

Foton: Olof Wahlund

det sig naturligt att han började jobba extra hos Bert Carlsson.

– Där köpte jag även en Nikon som jag emellanåt fotograferar med än idag.

Han började plugga på Karlbergsskolan i Åmål. Olof gick teknisk linje och fortsatte sina studier i Karlstad och planen var att bli ingenjör, men så blev det inte.

1973 åkte Olof Wahlund över till USA för att hälsa på kompisen Ulf Skogsberg i New York. Han arbetade då som fotograf och hade en egen ateljé i New York. Efter en tid i USA åkte Olof hem till Säffle.

– Men när jag kom hem till Säffle efter fyra månader i New York insåg jag snart att det bara var att åka tillbaka till USA.

STILL LIFE

Foton: Olof Wahlund

Sagt och gjort, och han blev kvar i New York. Under första tiden i USA arbetade han som assistent åt Säfflefotografen Ulf Skogsberg som hade en studio tillsammans med fotografen Rolf Eklöf. Där träffade han också Irving Penn som ibland hyrde in sig i studion. Hösten 1975 började Olof frilansa lite hos Irving Penn och i början av januari 1976 tog han steget fullt ut och blev assistent hos Penn.

Senare samma år bar det av hem till Säffle för giftermål. Olof gifte sig då med Kathy som han träffat ett år tidigare i New York. Olof arbetade hos Irving Penn fram till september 1982 då han startade eget.

– Men kan ju inte vara assistent hela livet. Till slut måste man ta steget och vi kände att tidpunkten var rätt. Men det var lite skrämmande. Jag startade utan kunder och var inledningsvis tvungen att bygga upp en portfolio så jag hade något att visa för potentiella kunder, berättar Olof.

Lite nytta hade han av tiden hos Penn då han hade fått lite kontakter. Portfolion bestod av stilleben och produktfoton, främst på grund av att det var det Olof ville arbeta med i bildväg.

Olof och Kathy hade under åren sett till att köpa den utrustning de behövde och hade även inrett en studio som de hyrde ut under tiden Olof jobbade hos Irving

STILL LIFE

Foton: Olof Wahlund

Penn. Studion ligger i en stor lägenhet på 17:e gatan på Manhattan, bredvid Union Square. När de flyttade till området kallades det faktiskt för The Photo District, men med tiden har det blivit allt färre fotografer och studios i de kvarteren.

– Det förändrades under 1980-talet. Priserna steg och det var många fotografer som inte hade råd att bo kvar, än mindre flytta dit, det var helt annorlunda när vi flyttade till området i mars 1978.

Det blev mycket fotograferande under vissa perioder, men Olof Wahlund hade nära till avkopplingen. Inte långt från studion på 17:e gatan låg en bar där de ofta arrangerades tävlingar i dart. Olof låg ofta i toppen i de serierna och var en riktigt duktig dartspelare.

Olof Wahlund blev med tiden ett alltmer aktat namn som fotograf inom reklambranschen, ändå gäller det att hela tiden vara på hugget för att få jobben. Det är inte direkt brist på fotografer i New York-trakten.

Under de år han hade sin studio på Manhattan gjorde Olof uppdrag åt många stora kunder. Coca Cola, Swatch, Chanel, Maybelline, Reebok, Maxell, Beck's Beer, Almay, Oscar de la Renta, Glenfiddich, Halston, Neutrogena, Häagen-Dazs, Goya, Estée Lauder och L'Oreal för att nämna en del.

Olof Wahlund fick också uppdraget att vara fotograf

NATURE

Foton: Olof Wahlund

till boken ”Blue & White China, Origins/Western Influences” som gavs ut 1987 av Little, Brown and Company.

En bit in på 2000-talet märkte Olof av en nedgång i antalet uppdrag. Det fanns några starkt bidragande orsaker till det. En är datorns och den digitala fotografins intåg, en annan är de fotokataloger och bildbanker som blivit allt vanligare, där reklambyråerna kan köpa färdiga bilder.

Nedgången var ändå inte något som Olof Wahlund såg särskilt negativt på. Det innebar att han och Kathy fick tid till annat. De hälsade på släktingar och vänner och Olof började fotografera egna projekt, däribland panoramabilder från Vänerns stränder.

– Jag började göra lite egna bildserier och har även haft en del egna utställningar på olika platser och medverkat på flera samlingsutställningar samt Åmåls Fotofest ett antal gånger.

Första utställningen Olof hade i Sverige var på von

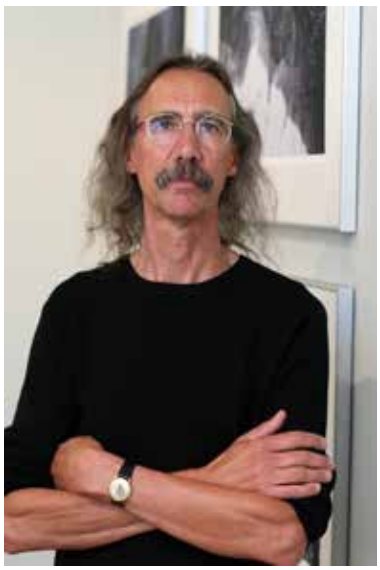

Foto: Tony Berg

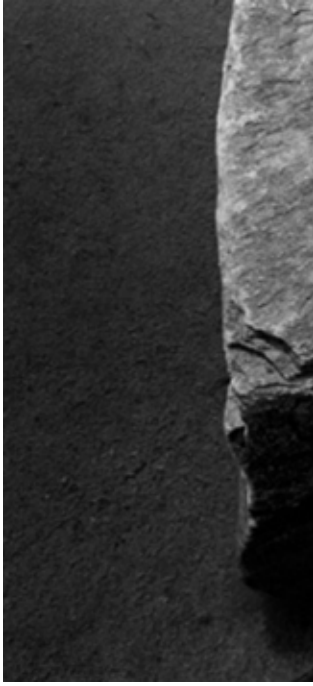

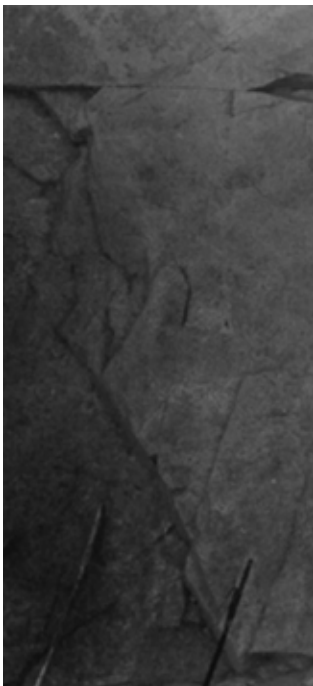

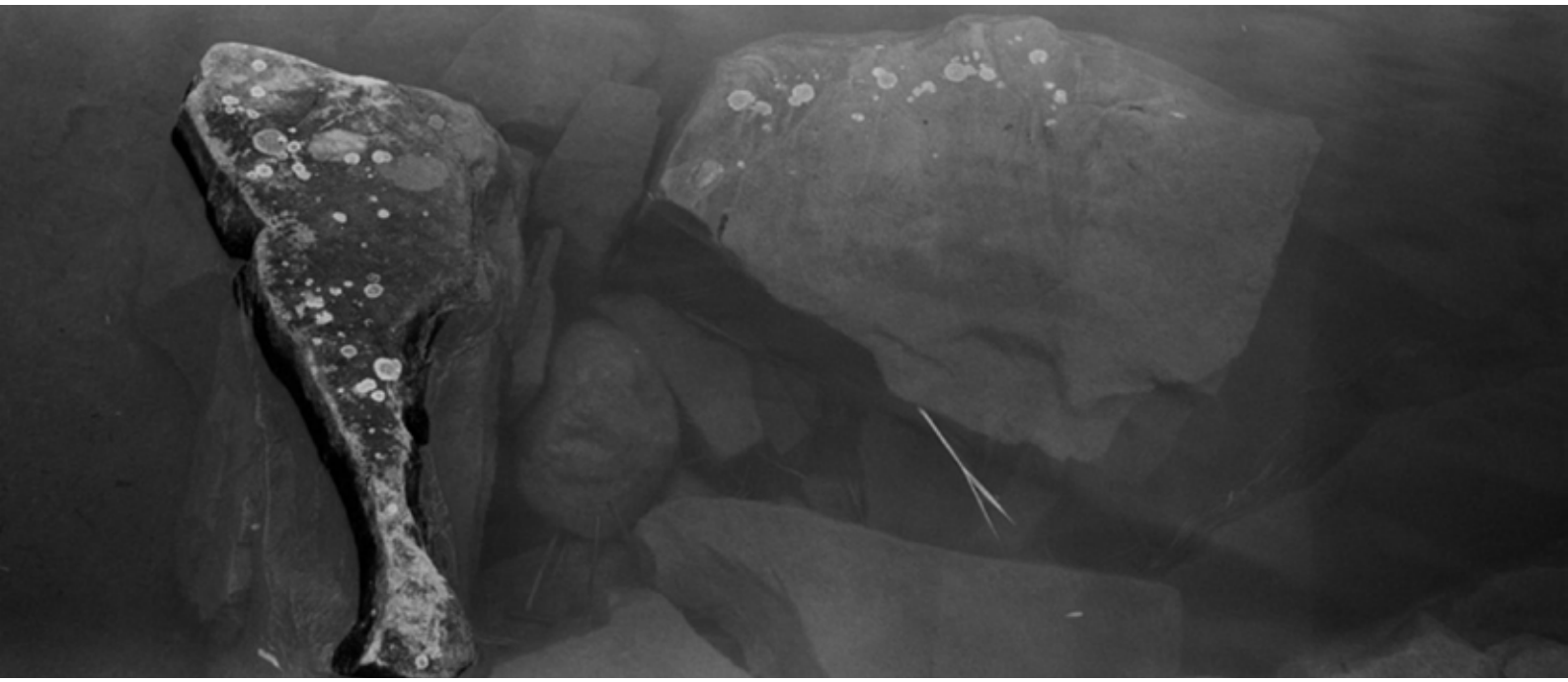

COMMERCIAL

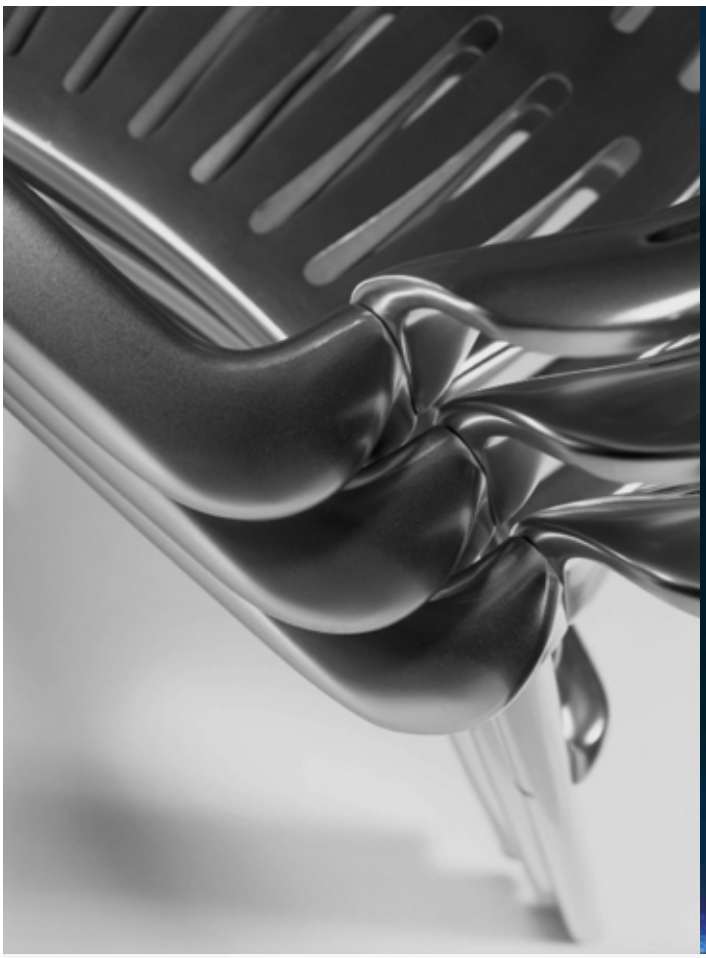

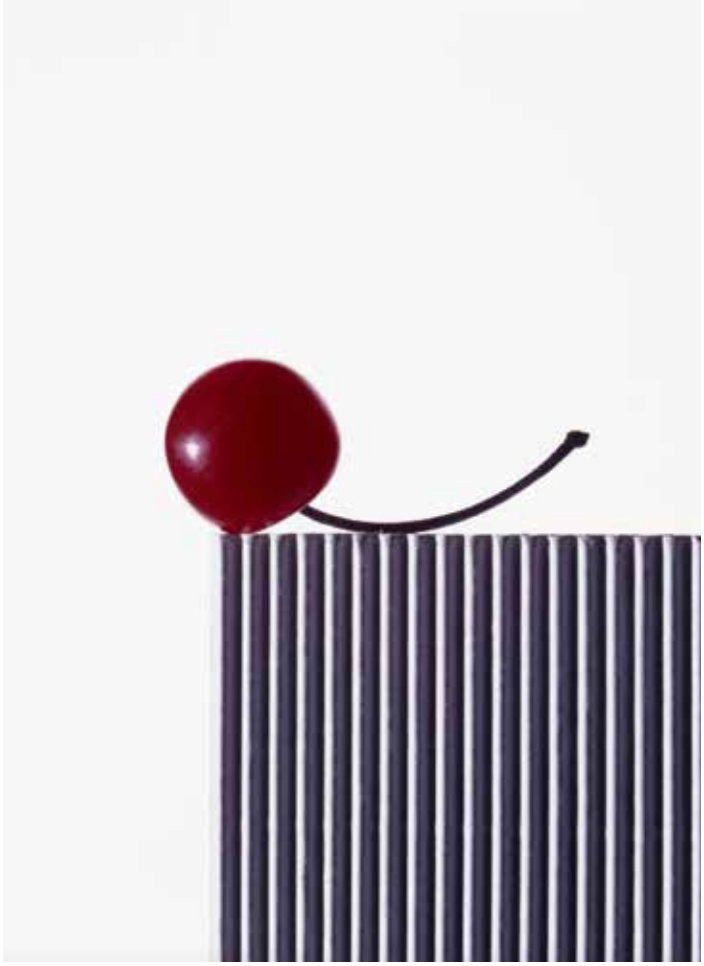

Foton: Olof Wahlund

Echstedtska gården i Säffle 1998 där bilderna från boken om det blåvita kinesiska porslinet. En av anledningarna till att det blev just de bilderna vid det tillfället var att von Echstedtska hade en del blåvitt porslin bland sina föremål.

De egna bilderna är ofta naturbilder, både från trakterna runt parets hus i Woodstock, men även en hel del motiv från Vänern och dess stränder.

När Olof var hemma i Säffle över jul 2001 hade han med sig två portfolios samt en del panoramabilder från Vänern i storformat. De hade han gjort i ordning i sin New York-studio. Det var inte utan att det kändes lite som om jag för första gången fick chansen att titta närmare på en helig skrift eller något liknande när jag bläddrade mig fram genom hans bilder.

Jag har under många år varit fascinerad av Olof Wahlunds reklambilder, men jag måste erkänna att jag är än mer imponerad av hans egna bilder, inte minst de från Vänern. Vilket djup, vilken skärpa, och de har en nästan oändlig svärta. Bilder som är lika tidlösa som de är magiska.

På senare år har han också botaniserat en del i sina gamla arkiv. Dels fotograferade han sina vänner och livet i Säffle under sin uppväxt, dels fotograferade han stadslivet i New York ganska flitigt under några år i början av sin tid i New York. De bilder han plockat fram till sina utställningar är vackra tidsdokument.

Jag kan inte låta bli att förvånas över Olofs

COMMERCIAL

Foton: Olof Wahlund

blygsamhet när vi sitter och pratar om hans bilder. Man inser snart att det handlar om en mycket ödmjuk herre. Det var också när jag lärde känna Olof i början av 2000-talet som jag insåg att det går om lyckas i New York utan att vara den offensiva och självcentrerade typen. Men, då måste bilderna vara något alldeles extra.

Intressant information är att när Olof kom till New York fanns det fler registrerade fotografer i staden än vad som bodde i Åmål vid samma tidpunkt, så konkurrensen om de jobb som fanns var knivskarp.

En bit in på 2000-talet kände Olof och Kathy att det var lite mycket att ha tre ställen att hålla igång. Det riktiga hemmet i Woodstock tillbringade de helgerna i.

Under veckorna bodde de i studion på Manhattan och på sommaren bar det ofta av hem till Säffle där de har sin sommarstuga nere vid Vänerns strand.

De insåg att de skulle behöva plocka bort ett av ställena och i december 2010 hade Olof och Kathy bestämt sig. De sålde studion på Manhattan. Ungefär samtidigt lade Olof Wahlund reklamfotograferandet på hyllan.

Därefter har det mestadels handlat om de egna projekten samt att skanna in fler gamla negativ i färg och svartvitt.

Vid sidan av fotograferandet har han också lagt tid på att måla om huset och hålla sina kära gamla bilar i bra skick.

– Nu gör vi vad vi känner för vilket är väldigt befriande.

N°5
CHANEL

OLOF WAHLUND

Olof Wahlund utanför Galleri 2 i Säffle i slutet av maj 2013 där han hade vernissage för utställningen ”Säffle – New York – Woodstock.

Foto: Tony Berg

Jag har ofta kameran med mig så dyker det upp något så är jag beredd.

Tidigare i sommar var Olof Wahlund hemma i Säffle för första gången på ett bra tag på grund av pandemin. Han fick några sköna veckor hemma på Värmlandsnäs innan han åkte hem till Woodstock igen. För närvarande finns inga planerade utställningar. Men om allt tar fart igen och någon hör av sig är Olof Wahlund inte främmande för att ställa ut igen. Det finns ett antal bilder i Wahlund arkiv som inte är visade offentligt tidigare. Så bilder saknas inte.

Tony Berg

Hemsida: olofwahlund.com

Utställningar

1998 von Echstedtska gården, Kila, Säffle
Mer än blommor, Blåvitt porslin från boken Blue and White China (1987)
Studio still Life-bilder med bland annat blommor.

2006 Värmlands Museum, Karlstad
Vänerstrand
Färg och svart-vita panorama bilder.

2008 Åmåls Fotofest, Galleri Carlén
Gatubilder New York 2006-2007, Vänerstrand och naturbilder från Woodstock.

2009 Åmåls Fotofest, Konsthallen Åmål
Gatubilder New York 1973-1975, +17 studio still life Photos

2010 Åmåls Fotofest, Lilliestiernska Galleriet
Vänerstrand (Värmlands Museum 2006) +8 studio still life Photos

2011 Åmåls Fotofest, Lilliestiernska Galleriet
Gatubilder New York 2009-2010, 6 bilder från Vänerstrand, +studio still life Photos, Blommor och gräs & glas bakom glas.

2012 Åmåls Fotofest, Lilliestiernska Galleriet
Säffle, bilder från 1968-1973.

2013 Galleri 2 Säffle
Säffle, bilder från 1968-1973. New York City, Woodstock, Vänerstrand
+sommarbilder.

2014 Åmåls Fotofest, Galleri Lars Erik Olsson
Studio still life, färg och svartvitt . New York och Woodstock.
+ sommarbilder från Säffle.

2015 Krokstad Galleri, Säffle
Blåvitt porslin från boken Blue and White China (1987)
Svartvita still lifes från studion i Woodstock

2017 Åmåls Fotofest, Konsthallen Åmål
Samlingsutställning fotofestens 10-årsjubieum

2017 Galleri 2, Säffle
Reklambilder från tiden som reklamfotograf i New York 1984-2010.
Naturbilder, vatten,skuggor och grus.

Foto: Olof Wahlund

Göran Blues

Melleruds King of Blues

Foto: Tony Berg
Gibson

En tidigare upplaga av Göran Blues Band. Då bestod bandet av Daniel Olsson, Jonathan Bryntesson och Göran ”Blues” Karlsson.
Foto: Tony Berg

Göran Karlsson från Mellerud, mer känd som Göran Blues, föddes mer eller mindre in i musikerlivet.

– Min far var musiker och hans band repade hemma hos oss.

Göran satt gärna med och lyssnade och han var inte gammal när han fick sin första gitarr. Den hade visserligen bara fyra strängar, men en gitarr var det. Han försökte spela så gott det gick och försökte ta efter sin far och hans medmusiker. Han övade så flitigt i början att han fick skavsår på tummen.

När han börjat lära sig lite mer fick han låna sin mors gitarr, en gammal orkestergitarr.

– Jag satt och tragglade lite och fick till att börja med lära mig tre ackord, D, E-moll och A7. Det var inte så lätt i början, men sedan började det sätta sig. Sedan var det detta med blockflöjten, men den lades snart åt sidan till förmån för gitarren, men det gick lite fram och tillbaka.

Göran började på en gitarrkurs i skolan för sin musiklärare Roland Claesson.

– Det var en duktig herre. Jag kommer ihåg att han hade slipers på sig varje dag, sommar som vinter. Han lärde mig lite barréackord och liknande.

Det började gå bättre och bättre för Göran, han blev allt bättre vän med gitarren. Efter ett tag, någon gång i mitten av 1960-talet, frågade Roland om Göran ville köpa en elgitarr. Musikläraren skulle upp till Norrland och hälsa på en vän som hade en musikaffär. Jodå, det ville Göran, så när Roland Claesson kom hem från sin Norrlandsresa hade han med sig en elgitarr som Göran fick köpa för 150 kronor. Det var en Höfner med tre mikrofoner på. Vid första musiklektionen kopplade de in gitarren i skolan transistorradio, någon gitarrförstärkare fanns inte att uppbringa.

När han hade bekantat sig med sin nya gitarr åkte han tillsammans med sin far till Frithiofs Musik i Uddevalla och köpte en 10 watts gitarrförstärkare av märket Hagström.

– Då startade vi ett garageband som hette Mad Society, det var ganska fyndigt, skrattar Göran. Vi fick öva i tvättstugan hos min kompis Claes, och hur hans föräldrar stod ut med det kan jag inte för mitt liv förstå, men det gjorde dem.

I början fanns det inga pengar till någon sånganläggning så det blev mest instrumental musik. En av låtarna som Göran gjorde var en kort blueslåt som de andra kallade för ”Görans Blues” sedan fastnade det och folk började kalla honom för Göran Blues.

När jag lärde känna Göran visste jag redan från starten att han kallades Göran Blues, men jag hade ingen aning om att hans efternamn var Karlsson för många år senare. För oss som känner Göran är det

Motorintresset är lika stort som musikintresset. På bilden Göran Blues med sin Blues Warrior.

Foto: Tony Berg

kort och gott Blues eller Göran Blues som gäller.

Första spelningen för Mad Society var på en skoldans i Mellerud.

– Vi hade fortfarande ingen sångare men vi spelade lite ”Early morning blues”, lite ”Rag doll” och liknande låtar.

Gaget var ganska bra med tanke på att det handlar om 1960-talet. Fem kronor per medlem och en varm korv var premiärkvällens gage. Därefter blev det en och annan spelning. En av medlemmarna i bandet, sologitarristen hade en 15 watts Dynacord-förstärkare. Gitarristens fosterfar var religiös och när killarna fick en spelning på en ungdomsgård i Dals Långed satte han stopp. Killarna hade redan fått ok att låna Görans pappas bil, och även fixat en chaufför, men det blev ingenting av den spelningen.

Vid den här tiden, runt skiftet mellan 1960- och 1970-talen hade Göran börjat lyssna på band som John Mayall & The Bluesbreakers och Eric Clapton.

– Det var en jädrans massa bra låtar på albumet ”Bluesbreakers John Mayall and Eric Clapton” från 1966. Jag hittade också en annan favorit med Mayall några år senare på albumet ”Blues from Laurel Canyon” som kom 1968. Det var ”Walking on sunset”, som Ulf Lundell senare skrev en svensk text till, ”Går på promenaden”. Ett annat band som det lyssnades mycket på i tvättstugan var Animals.

Efter en tid bytte de replokal och hamnade i Dals Rostock i ett gammalt Folkets hus. Där provade Göran på att spela lite trummor, men det var även där han började sjunga lite.

– Det kändes som ett stort steg framåt, men jag var inte direkt ogenerad om man säger så, ler Göran.

I samma veva var det en person som sade till Göran att om du nu spelar Gitarr så får du lära dig tiotalet låtar ordentligt. Det var ett råd Göran Blues lyssnade på. Sedan hade jag alltid med mig gitarren när det var fester såväl som för- och efterfester.

– Det blev en hiskeligt massa sjungande, gapande och skrikande på festerna man var på, skrattar Göran.

När han blev lite äldre träffade han sin Barbro och de flyttade till Mellerud där de köpt hus. Vid sidan av musiken var motorcyklar ett av Görans stora intressen, men när de flyttade till Mellerud sålde han en av dem. De pengarna investerades sedan delvis i ett PA som köptes av Torsten Tegerstrand på LT-Musik i Åmål.

Göran startade också ett nytt band med några kompisar som de döpte till Keps. De spelade en hel del på Järnvägshotellet i Mellerud.

– Jag vet inte hur många hundra gånger jag spelat där.

Parallellt med Keps bildades ännu ett band i Mellerud, det fick namnet One Big Strong. Efter ett tag blev Göran medlem även i det bandet. Med

Senaste tillskottet på bilfronten är en Chevrolet Impala 1961. Inget snack om saken, bilarna var vackrare förr. **Foto: Tony Berg**

Görans absoluta favrotisbil är hans Pontiac Starchief från 1954. Bilen var i behov av mycket kärlek när Göran köpte den. Bilen renoverades till ett fantastiskt skick och den väcker stor uppmärksamhet – med all rätt. **Foto: Tony Berg**

Göran tillbringar gärna många timmar i sitt garage. Där kan han arbeta med sina fordon, repa med bandet eller skriva nya låtar.
Foto: Tony Berg

Keps repades det in några Magnus Lindberg-låtar till repertoaren. Sedan fick de också kontakt med Magnus. Det bokades in en spelning på Wärdshuset på Dal med Magnus Lindberg som huvudattraktion och Keps som kompband. Det gick inte riktigt som det var tänkt. Magnus fick ett epilepsi-anfall och fick köras till sjukhus.

– Men han repade sig och kom tillbaka till Mellerud och genomförde spelningen.

Det var starten till ett samarbete som sträckte sig över ett antal spelningar. Keps kompade Magnus Lindberg på platser som Karlstad, Park Lane i Göteborg och många fler platser.

Vid den tidpunkten slutade Göran i Keps och lade istället sin tid på att åka motorcykel. Han sålde bland annat sitt PA till Hans Bäckström som skulle ha det till det estetiska programmet som då startades på Karlbergsgymnasiet i Åmål.

Göran släppte dock inte musiken helt, han var fortfarande med i bandet One Big Strong som spelade en del på egen hand men även kompade artister som Dan Hylander, Nattsuddarna och Totta Näslund.

– Många sade att Totta var besvärlig, men det var han aldrig mot oss. Jag måste erkänna att jag är lite stolt över att ha spelat med honom.

Dessutom spelade bandet varje fredag och lördag på Stinsen i Mellerud under två års tid, när de inte hade andra spelningar inbokade.

– Där fick vi ingenting betalt förutom mat och gott om öl, ler Göran. Det gav inga pengar, men mycket rutin.

Så småningom tackade Göran för sig även i One Big Strong, men fortsatte spela i en rad olika konstellationer. Allt ifrån solo och duos till band. Efter ett tag blev ett av banden mer permanent och Göran Blues Band var fött.

1992 köpte han sin första Harley Davidson och en av de första turerna gick till Åmål och första upplagan av Åmåls Bluesfest 1992.

2008 spelade Göran Blues Band på Åmåls Bluesfest för första gången, sedan dess har Göran varit en frekventa gäst på festivalen.

Besättningen i bandet har varierat en del sedan starten, men de senaste åren har den varit intakt, med undantag för någon spelning här och där när de andra medlemmarna redan hade andra bokningar. Numer består bandet förutom Göran själv på sång,

Dagens sättning av Göran Blues Band, från vänster Jimmy Östlund, Göran Blues, Thomas Andersson och Albin Östlund.
Foto: Tony Berg

gitarr och munspel, av Jimmy Östlund, gitarr, Thomas Andersson, bas, samt Albin Östlund, trummor.

– Jimmy hoppade in en spelning när inte Daniel Olsson som då spelade gitarr i bandet inte kunde vara med, det funkade görbra tyckte jag och Jimmy såg också ut att ha roligt. Några veckor senare träffade jag Nils Lönnsjö. Han kom fram till mig och sade ”Jag ska berätta en sak för dig. Jimmy tyckte det var roligt att spela med dig, och Jimmy är ingen som säger något sådant utan att mena det, så det ska du ta åt dig”, sade Nils till mig.

Sedan har de fortsatt att spela ihop och har riktigt roligt ihop. Att det sedan inte funkar för alla att vara med vid varje spelning är inga problem för Göran. Han har spelat med en rad musiker genom åren, så det går alltid att hitta någon som kan hoppa in.

För några år sedan gav Göran och hans band ut en cd som kort och gott hette ”Göran Blues Band”. Det var bandets dåvarande trummis, Jonathan Bryntesson som hade byggt en studio hemma i Bengtsfors som föreslog att de skulle spela in en skiva – och så blev det.

– Jag tyckte själva inspelningen var helt ok, men när det sedan blev mastrat tyckte jag det var rena skiten till en början, men sedan började jag tycka det var ok.

Nu har bandet planer på att spela in en ny skiva. Trummisen Albin Östlund är snart klar med sin inspelningsstudio i Göteborg och då är det tänkt att Göran Blues Band ska göra en ny platta.

– När den är klar sedan är det tänkt att vi ska ut och spela så mycket som möjligt igen. Det har ju varit lite klent med spelningar sista åren av flera orsaker, men nu ser vi framåt.

Vid sidan av musiken har det handlat mycket om skogen för Göran Karlsson. Han har under många år ägt och vårdat skog i Dalsland. I det arbetet har ingått allt från vanlig skogsvård och avverkning till nyplantering.

– Nu har jag varit lyckligt lottad på det viset att jag kunnat kombinera mitt musicerande med arbetet i skogen. Jag hade inte kunnat tänka mig ett liv utan något av de två inslagen. De är nästan lika viktiga för mig som familjen, skrattar Göran.

Nu kanske det är så att skogen och musiken är de två största intressena vid sidan av familjen, men det finns ytterligare en hobby som Göran gärna lägger tid på – motorcyklar och bilar. Många är de som sett hans specialbyggda motorcykel som han döpt till Blues Warrior, en riktig best till motorcykel. Dessutom har han två fantastiskt gamla amerikanska bilar som i stort sett är i utställningsskick, men för Göran handlar det om att köra med dem. Fordonen ska inte stå, de ska

Foto: Tony Berg

En av många sättningar av Göran Blues band vid en spelning på Åmåls Bluesfest för ett antal år sedan. **Foto: Tony Berg**

köras och upplevas på vägarna. Motorcykeln är ett riktigt specialbygge där Göran själv står som byggare, men han tog hjälp av AC Cycle i Karlstad.

– Det är lite roligt när jag ringer och ska boka besiktningstid. På märke står det Blues Warrior och folket på besiktning brukar undra vad det är för de har aldrig hört talas om det motorcykelmärket, men det är ju inte så konstigt, det finns ju bara en, skrattar Göran.

På senare år har motorcykeln fått mindre uppmärksamhet då Göran numer har två otroligt vackra amerikanska bilar han älskar att köra.

Jag skulle spela nere hos Kenneth Arvidsson på Roccad i Vänersborg en fredag, men några dagar före ringde han och sade att jag skulle komma ned en dag tidigare och lyssna på bandet The Bluebirds som spelade där på torsdagen. Göran tog med sig polaren Jonny Lindblom och åkte ned och lyssnade.

När de sedan skulle åka hem skulle Göran gå på toaletten men när han passerade mixerbordet snubblade han på några kablar – och bröt lårbenet.

Någon fredagsspelning blev det inte utan istället hamnade Göran på sjukhus och blev opererad. Under tiden han opererades hade hans fru varit där och hälsat på. Hon fick åka hem med oförrättat ärende, men lämnade en biltidning på Görans rum.

– När jag kom upp på rummet var jag hög på morfin och en ryggmärgsbedövning, men jag började ändå bläddra i tidningen och såg en Pontiac Starchief 1954 i en annons. Dagen efter ringde jag och det visade sig att det fanns strax utanför Mellerud. Så jag sade att jag skulle komma och titta på den så fort jag kommit på benen. Så det slutade med att jag köpte den och sedan renoverade jag den.

Renoveringen gick riktigt fort. Göran bröt lårbenet i augusti, köpte bilen i september och följande vår kunde han rulla ut bilen ur garaget färdigrenoverad. Så den vintern jobbades det flitigt. En kväll när han precis kört in sin Pontiac i garaget han hyrde då hörde han något som dundrade utanför.

Göran ”Blues” Karlsson planerar för ett nytt album med sitt band. **Foto: Tony Berg**

– Det var ett par av killarna på Oscarssons Bil som var ute och körde på en fin Chevrolet Impala 1961. Ja sade till dem att det var väl onödigt att köra förbi och visa mig den bilen. Jag köpte den under efterföljande vecka, till min frus stora förtret. Hon pratade inte med mig på tre dagar. Men när jag förklarade att bilarna ökar mer i pris än vad jag fått i ränta på banken för de pengarna. Då smälte hon och erkände att bilen var fin, men hon har inte åkt i den än.

Vid ett tillfälle fick Göran för sig att tatuera ett munspel på armen. Han mailade den legendariske munspelaren Lee Oskar och frågade om det var ok att tatuera in en bild p åett av hans munspel. Lee Oskar svarade omgående på mailet att det var hedrande att Göran ville tatuera Lee Oskars munspel på sin kropp och lovade samtidigt att se till att Göran fick en uppsättning munspel som tack.

När Göran var med sitt band och spelade i Värmland för ett antal år sedan kom det fram en kille och frågade om Göran möjligen hade texten till ”Sweet home Alabama”.

– Det hade jag, och den kunde jag dessutom utantill, så han fick texten. Några månader senare låg det ett vykort i posten en dag när jag kom hem. Det var adresserat till Blues, Mellerud, Sweden. Det var på den tiden posten fortfarande fungerade, så det kom fram. Det var samma kille som fått texten av mig, Då var han i Nashville och spelade in och hälsade och tackade en än gång. Sådant är lite roligt, avslutar Göran Blues innan han vandrar bort till väggen och plockar ned en av sina gitarrer och börjar spela någon gammal blueslåt.

Tony Berg

Vita Sandar i Mellerud fredag 16 juli 2021 kl 05.00. Svensk sommar när den är som bäst
Foto: Tony Berg

Värmen

Båtar i alla dess former finns det gott om i Vänern, inte minst vackra gamla träbåtar. En del är på tillfälligt besök andra har hemmahamn någonstans i Vänern. Flytande kulturskatter
Foton: Tony Berg

För oss som bor vid Vänern är det kanske lätt att inte reflektera allt för mycket över hur stor vår insjö är. Vänern bildades efter den senaste istiden för cirka 10 000 år sedan. När isen smälte och mer och mer av Sverige såg dagens ljus var Kattegatt och Bottenhavet förbundet till en början. När landhöjningen tog fart efter att det kilometertjocka istäcket försvunnit blev Vänern och Vättern avskurna från havet. Sjön var från början mycket större då stora arealer av idag låglänta områden i Värmland, Dalsland och Västergötland.

Det faktum att både Vänern och Vättern en gång var en del av världshaven innebär också att det idag finns arter i de båda sjöarna som normalt inte lever hela sin livscykel i sötvatten däribland Vänerlaxen.

WESTWIND

Vänern har i många hundra år haft stor betydelse för handeln i områdena runt sjöb. När slussarna byggdes vid Göta älv fick städerna runt Vänern en ny handelsled till hela världen. Yrkessjöfarten har under många år varit stor i Vänern även om det minskade under inledningen av 2000-talet, inte minst i Åmål där djuphamnen låg oanvänd under många år. Nu är dock trafiken flitig där då det skeppas ut mängder av sand frå Euro-Sand i Tösse via djuphamnen.

Foton: Tony Berg

Vänern är Europeiska unionens största insjö och den tredje största i Europa efter Ladoga och Onega. Vänern ligger på 26:e plats i världen. Världens största insjö anses vara Kaspiska havet. Vänern ligger 44 meter över havet, den totala ytan är 5 650 km² med en volym 153 km³.

Sjöns namn kan ledas tillbaka till dokument från 932, först som Væni därefter Lacus Wener. Væni tros komma från fornsvenskans vænir med kopplingar till orden vån (förhoppning), vän (förtroendeingivande & vacker), men det finns fler spekulationer om namnets ursprung. Namnet kan till och med vara flera tusen år gammalt.

Vänern har kuststräckor i landskapen Dalsland, Värmland och Västergötland. Städer längs dess strand: Åmål, Säffle, Karlstad, Kristinehamn, Mariestad,

NOSSAN

Lidköping och Vänersborg. Insjön delas av en skärgård mellan Värmlandsnäs och Kållandsö, den västra delen kallas Dalbosjön, den östra delen Värmlandssjön. Både Göta kanal och Dalslands kanal löper ut i Vänern och förbinds via Göta älv till resten av världen.

Vänern må vara en insjö men det är också med sin storlek ett innanhav där man kan se solen gå upp rakt ur vattnet och där himmel möter hav i horisonten.

Sjön är en skatt för oss som bor här och det är kanske inte så konstigt att städerna runt Vänern är så båttäta. Man upplever den bäst från båt eller kajak, men även från land är Vänern magiskt vacker.

Soluppgångarna är magiska för oss som bor på Vänerns västra sida, lika

Foto: Tony Berg

fantastiska är solnedgångarna sett från den östra kusten.

För den som ger sig ut på sjön finns möjligheter till många fantastiska strandhugg, inte minst i Tösse skärgårds som är otroligt vacker. Totalt finns det över 22 000 öar i Vänern där Torsö och Kållandsö är det största i nämnd ordning.

Enligt Statistiska centralbyrån (SCB) uppgifter är Vänerns totala strandlinje 4 527 kilometer varav 1 790 kilometer är fastland och 2 737 kilometer är öar. SCB använder sig av Lantmäteriets vattenmasker i skalla 1:10 000 vid sina mätningar.

Vänern har över 700 fågelskär där drygt 30 000 måsfåglar och tärmor häckar. Totalt finns det ungefär 50 arter på Vänerns alla fågelskär. Vill man titta närmare på dessa fåglar gäller det att

Sportfiske är stort på Vänern. Under många år arrangerades trollingtävlingar i Åmål med stor framgång. Numer händer det lite då och då att det arrangeras tävlingar i 'sportfiske i alla dess former. Även när det inte tävlas är intresset stort. Många är de som söker sig till Vänern för trollingfiske och annat.
Foton: Tony Berg

HONDA
TEAM MARIN

ambassadeur 7000
highSPEED

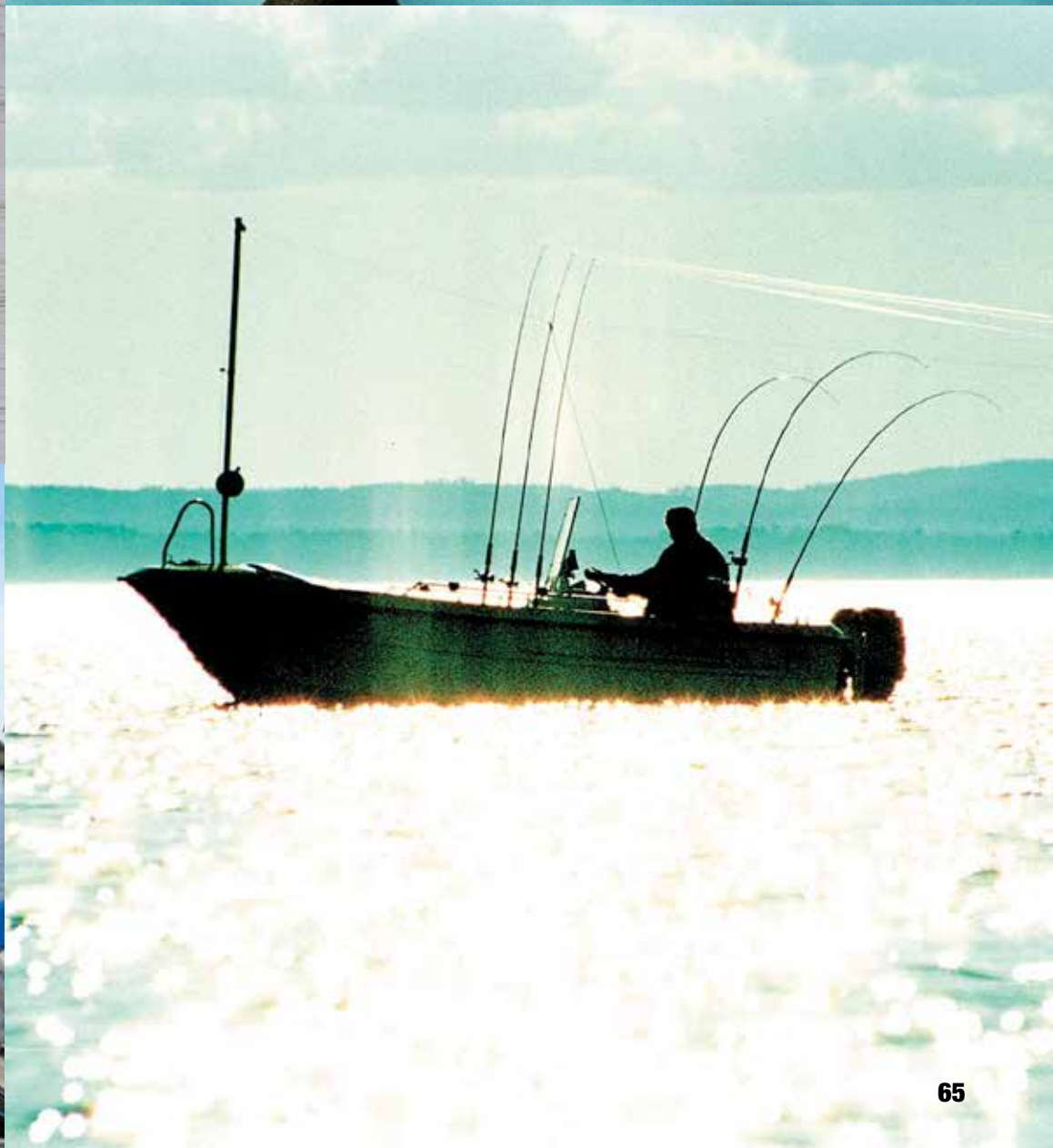

vara observant så att man inte inkräktar på något av de fågelskyddsområden som finns i Vänern. Där får man inte komma närmare än 100 meter under perioden 1 april till och med 31 juli.

Även fiskarter finns det gott om, varav några är extra utsatta idag. En av dem är aspen som under våren leker i bland andra Dalbergsån, Lidan, Tidan, Norsälven, Byälven och Gullspångälven med flera.

Sjöfarten har varit viktig under en lång rad av år. I början handlade det mest bondeseglation och resor då det gick mycket fortare för många att sig fram till sjöss än på de mycket mediokra vägar som fanns runt Vänern. Det blev allt mer storskalig sjöfart i takt med att allt fler städer växte upp runt Vänern. Det innebar dock inte att bondeseglationen

Seglingssporten är stor på Vänern och inte minst i Åmål där Segelsällskapet Åmålsviken har arrangerat en rad SM-tävlingar genom åren, så sent som i augusti i år var det dags för senaste SM-tävlingen i Åmål. Vid sidan av SM har det också arrangerats tävlingar som Vänern Race, Dalbo Race och Round Vänern Race.
Foton: Tony Berg

SWE 15
ATEA
SWE92

MELGES

Det är lätt att bli hemmablind på Vänern. Vi som bor i Åmål har en fantastisk skärgård att tillgå, men det är också vackert på Vänerns östra sida eller varför inte nere i Mellerud vid Vita Sandar eller i Sunnanå. **Foton: Tony Berg**
Foto längst ned till vänster: Lisa Gustafsson

försvann, tvärtom, nu kunde man ta sig till grannstäderna via sjön och därmed sälja och byta sin varor.

För några hundra år sedan fanns det gott om vänerskeppare men när Trollhätte kanal öppnades 1800 konkurrerades vänerskepparna ut av Bohuslänska småredare. Det tog några år men i slutet av 1800-talet hade skepparna på Vänern hämtat sig och blev en faktor att räkna med igen.

Under mitten av 1950-talet var det gott om trafik i Åmåls hamn. Ibland kunde det ligga fyra fartyg sida vid sida i Åmåls hamn.

Under många år låg nyttotrafiken helt nere i Åmåls djuphamn men på senare år trafikeras hamnen förhållandevis flitigt av båtar som transporterar sand från Euro-Sands täkt i Tösse.

Vänern är en populär plats för rekreation oavsett om det handlar om en tur med båten, paddling, båtflyg(!) eller under den kallare delen av året vandring på isen eller till och med vinterdyk under isen. **Foton: Tony Berg**

För den som inte har egen båt finns det ändå möjligheter att komma ut på Vänern via olika turbåtar. I Åmålstrakten är det främst Sten Nilsson och hans M/S Vänervåg som kör turer under större delen av sommaren med Åmål som utgångspunkt. Turerna går ofta söderut mot Tösse skärgård och ibland även till Säffle. Det händer även att det blir turer till Lurö skärgård och Läckö slott.

Lite längre söderut vid Vingens hamn finns M/S Rotösund med skepparen Sune Tholin som trafikerar orörd och obebyggd Vänerskärgård i lugna vatten och inomskärs på östra sidan av Yttre Bodanes naturreservat.

På grund av pandemin har dock Rotösund inte varit i trafik denna eller föregående sommar.

Tony Berg

Foto: Tony Berg

Fakta Vänern
Areal: 5 650 km²
Längd: 150 km
Bredd: 81 km
Höjd: 44 m ö.h.
Medeldjup: 27 m
Maxdjup: 106 m
Volym: 153 000 000 000 m³
Dricksvatten: 800 000 personer
Vattnets omsättningstid: 8 till 9 år
Tillflöden: Klarälven, Gullspångsälven, Byälven, Norsälven, Lidan, Tidan
Huvudavrinningsområde: Göta älv
Tillflödesländer: Norge, Sverige
Utflöde: Göta älv
Öar: 22 000 st
Största ö: Torsö
Städer: Åmål, Säffle, Karlstad, Kristinehamn, Mariestad, Lidköping och Vänersborg.
Fåglel: Närmare 50 arter av sjö- och våtmarksfåglar
Fisk: 38 fiskarter finns ständigt i sjön vanligast är nors och siklöja

Aktuella böcker

ÅG 250:-

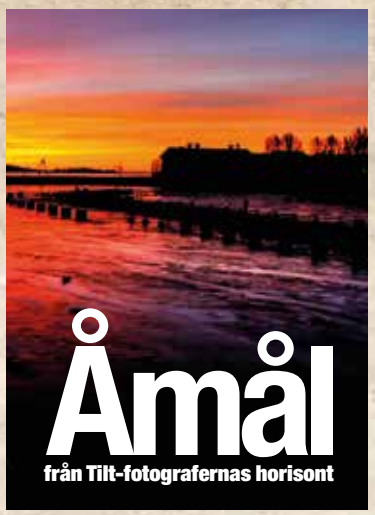

ÅG/ÅB 300:-

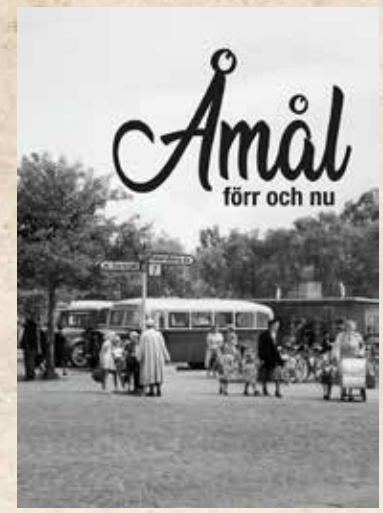

ÅG/ÅB 300:-

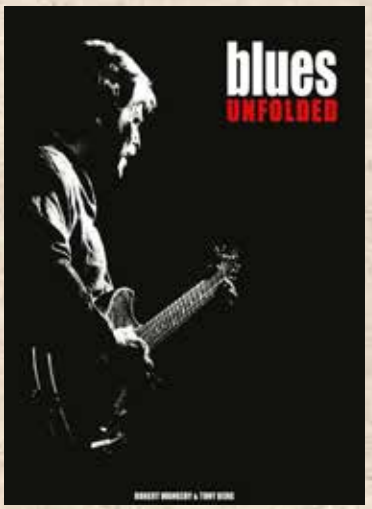

ÅG 250:-

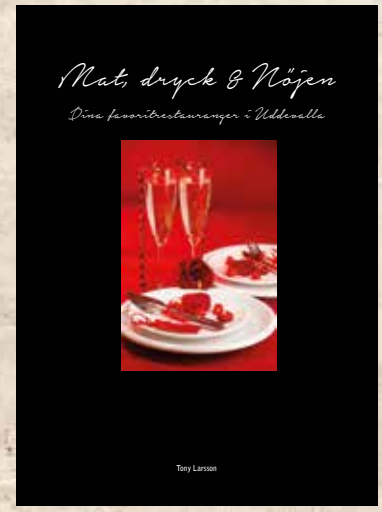

ÅG 395:-

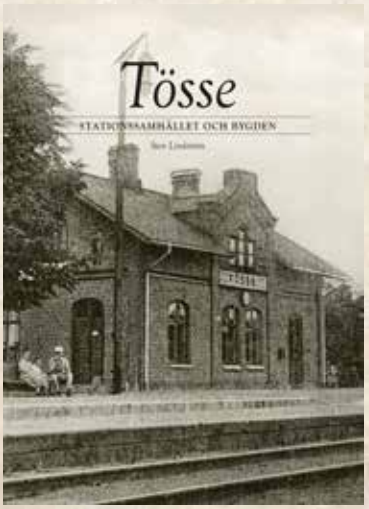

ÅG/ÅB 400:-

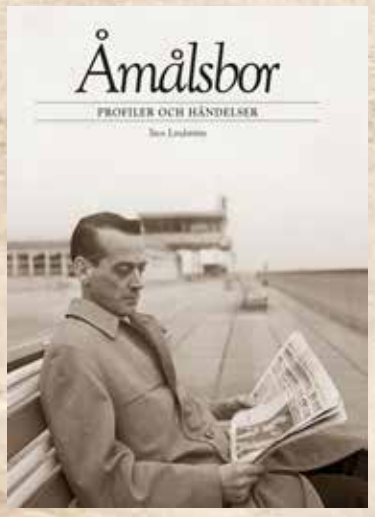

ÅG/ÅK 300:-

ÅG 300:-

ÅG 300:-

Böckerna finns att köpa på Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB) eller Åmåls Kulturhus (ÅK)

Aktuella böcker

ÅG/ÅB 300:-

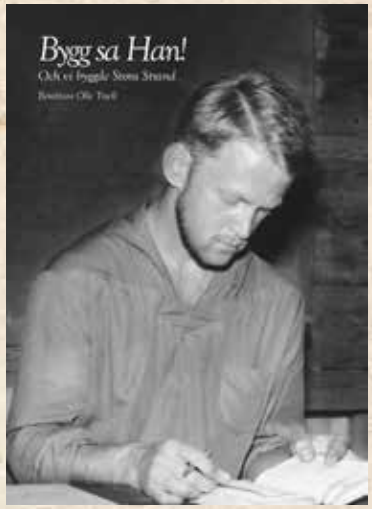

ÅG 350:-

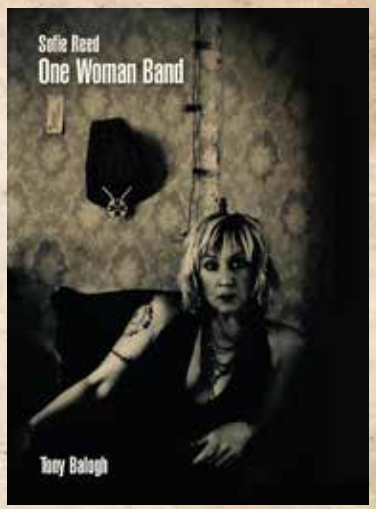

ÅG 300:-

ÅG 400:-

Release 2022

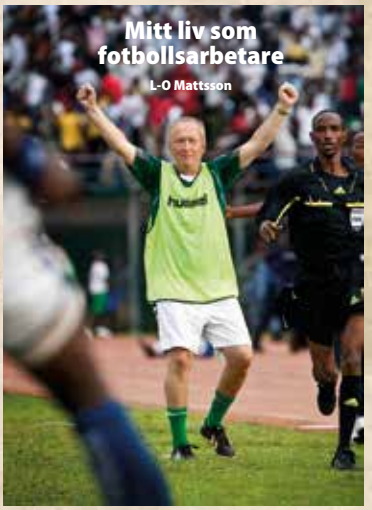

ÅG 300:-

ÅG 300:-

Release 2023

Release 2023

Böckerna finns att köpa på Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB) eller Åmåls Kulturhus (ÅK)

Thor Anundsson

Thor Anundsson är en riktig sköning. Han har aldrig långt till ett skratt han har dessutom ett skratt som gör att även om man inte ser honom så vet man direkt att det är Thor. En mycket duktig sångare och gitarrist med ett brett spektrum när det gäller olika musikstilar. Han har spelat i ett otal band och konstellationer men är kanske mest känd som medlem i Saints. Idag bor Thor i norska Kongsvinger, men allt startade i Huggenäs på Välmlands näs i Säffle när han fick sin första gitarr som nioåring.

Foto: Tony Berg

Carols några år in på 1970-talet. Från vänster Håkan Franksson, Kenneth Andersson, Christer Berg och Thor Anundsson.
Foto Berth Carlsson

På turné. Thor riggar ljus inför en spelning. Bandets första turnébuss, den beryktade röda Mercedesen. Thor lastar ur släpvagnen på den tiden bandet fortfarande åkte Volkwagenbuss.
Foton: Kenneth Andersson

Thor Anundsson växte upp i Huggenäs utanför Säffle. Där blev han kvar fram till 1974 då han flyttade till Åmål. När han var nio år gammal fick han en klassisk gitarr av mamma och pappa i födelsedagspresent.
– Jag satt halva natten och bara slog på strängarna. Jag kunde ju inte ta ett enda ackord.

När han fått gitarren började han i musikskolan. Först med den obligatoriska blockflöjten sedan blev det klassisk gitarr för hela slanten. Samtidigt började han också försöka lära sig spela munspel. Han gick tre år i musikskolan och då spelades det enbart klassisk musik.

– Jag kunde inte ta ett enda visackord efter de tre åren, berättar Thor. Jag kommer inte ihåg vad läraren hette, men jag minns att han hade en Karman Ghia och var lite av en playboyaktig herre, skrattar Thor.

Kort efter att han avverkat de tre åren på musikskolan träffade han en annan ung kille som gillade musik – Olof Wåhlund.

– Han hade en fin rullbandspelare av märket Tandberg. Han spelade en Stones-låt för mig, och sedan var det kört.

Låten var ”Around & around” från albumet ”12x5”. Dagen efter gick Thor och köpte sig en ackordsbok och började träna på ackord. Under en period umgicks Thor och Olof flitigt och ofta blev de sittande och lyssna på musik. Thord var 14 år och Olof 17 år i den åldern kan tre år vara mycket men det var ingenting de reflekterade över de gillade samma musik och de tillbringade många timmar uppslukade av musiken.

Thor träffade en tjej som hette Britt-Louise Enneby, de började spela tillsammans i kyrkor, bingohallar, släktkalas och liknande.

– Jag tog mopeden hemifrån

Carols
Carols

ARTISTTRANSPORT
CAROLS

Saints turnéplan för våren och sommaren 1981. Över 80 spelningar på fem månader. Pust!

Saints under storhetstiden sent 1970-tal. Från vänster Kenneth Andersson, Kenth Peterson, Thor Anundsson, Lars Bodquist och Håkan Franksson..
Foto: Henry Stake

Huggenäs och åkte dit vi skulle spela om det var i Säffle, Kila eller Nysäter. Jag tog gitarren på ryggen och åkte. Det var tider det. Min Zündapp blev mitt första turné-fordon.

Gaget varierade lite. Några gånger blev det en hundralapp ihop för Thor och Britt-Louise ibland kunde det bli 300 kronor, det varierade lite. De spelade ihop som duo under några år innan Thor blev medlem i ett band från Borgvik som hette Eczema Episotic.

– Vi spelade för att det var skoj och kunde bara 20 låtar. Vi gjorde bara en spelning, det var en midsommar. Efter spelningen kom det fram en massa folk och sade att det var den sämsta orkestern de någonsin hört, nu är det ett roligt minne, men det var inte så roligt då säger Thor och ler.

Medlemmarna i Eczema Episotic insåg att de nog inte hade någon större framtid med det bandet. Istället började Thor spela i en trio som fick namnet Tina Thor & Sven.

De gjorde en hel del spelningar på pubar och liknande ställen och fick även chansen att spela i radio med jämna mellanrum. Musiken hade rötterna i folkmusik och artister som Bob Dylan, Joan Baez och liknande, men det fanns också utrymme för Beatles-låtar.

– Vi satsade mycket på stämsång i trion så vi valde låtar som passade att sjunga stämmor på, det var en rolig tid.

En bit in på 1970-talet blev Tina tillsammans med en kille som heter Olle Höög, han var gitarrist i bandet Carols, men han hade bestämt sig för att sluta och föreslog att Thor skulle provspela för Carols. Thor gjorde en provspelning och blev kort därefter medlem i Carols. Där var han med ett några år och då spelades det flitigt.

1973 hade antalet spelningar ökat så mycket att Carols investerade i den första egna orkesterbussen, en röd Mercedes. När Thor blev medlem i Carols hette de övriga medlemmarna Kenneth Andersson (bas och sång), Håkan Franksson (keyboard) samt Christer Berg (trummor). Efter ett tag ersattes Christer av Stig Carlsson.

I oktober samma år utökades Carols återigen till en kvintett. Bandet var i Stockholm under några dagar, där träffade de sångaren Tommy Dean Hillborg. Två år

PRELIMINÄR SPELPLAN VÅREN-SOMMAREN 1981

APRIL

1. Stockholm
2. Stockholm
3. Helsingborg
4. Karlskrona
7. Eskilstuna
10. Elverum
11. Rena
13. Alvdal
14. Tynset
16. Kalmar
17. Åmål
18. Karlstad
19. Årjäng
20-27 Semester
28. Sundsvall
30. Hede
31. Umeå

MAJ

2. Magnor
5. Stockholm
6. Uppsala
7. Karlstad
8. Linköping
9. Lundegård
12. Stockholm
13. Stockholm
14. Stockholm
15. Jönköping
16. Bengtsfors
17. Röyken
19. Sundsvall
20. Sundsvall
21. Umeå
21. Umeå
23. Bergsjö
27. Kysvik
~~29. Engerdal~~
30. Austmarka

JUNI

2. Karlstad
4. Göteborg
5. Malmö
6. Smål. Burseryd
9-18 Semester
19. Bengtsfors
23. Karlstad
24. Vänersborg
27. Torsby

JULI

1. Landskrona
3. Årjäng
4. Svarstad
7. Piteå
8. Piteå
9. Piteå
10. Sörsjön
11. Hede
12. Viskan
15. Sunne
17. Lundegård
19. Vegby
21. Brunflo
22. Gnarp
23. Forsmo
24. Strugun
25. Bjè
28. Sveg
29. Leksand
30. Blomsterg
31. Vansbro

AUGUSTI

1. Risberget
4. Mora
5. Mora
6. Mora
7. Nysäter
8. Löten
11. Karlstad
12. Karlstad
15. Tranemo
18. Vänersborg
19. Vanersborg
20. Hunnebo Strand
22. Bengtsfors
26. Stockholm
26. Stockholm
29. Norahröy

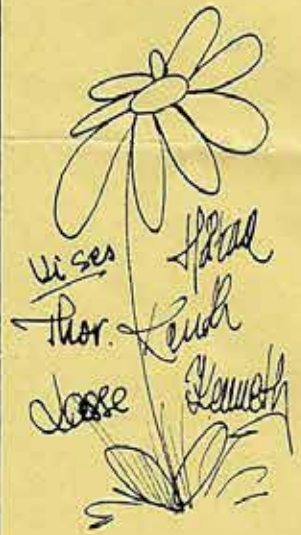

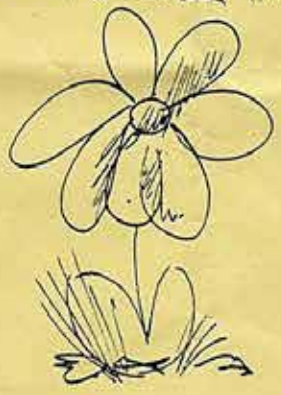

Ha en trevlig sommar med stön dans MUSIK.

Vi hoppas verkligen att vi träffs på någon av dessa platser i sommar! Det vore kul!

RESERVATION FÖR EV. ÄNDRINGAR!

Foto: Tony Berg

– Det var väldigt roligt. Det var mycket skratt. Han är helt stollig Sven, en fantastiskt rolig man och otroligt snäll.

Thor Anundsson om Sven Öhrbom

Saints på Nya Ullevi 1978 i samband med matchen mellan IFK Göteborg och Öster. 38 000 åskådare, det största publikantal Saints spelade för under sin karriär.
Foto: Privat

Saints i samband med Åmåls stads 375-årsjubiuleum. Från vänster Håkan Franksson, Kenneth Andersson, Lars Bodquist, Kenth Peterson och Thor Anundsson.
Foto: Tony Berg

tidigare hade han legat på Svensktoppen med låten ”Marie Isabell”. Som bäst blev det då en fjärdeplacering för Hillborg, men låten hängde kvar på listan i några månader.

Därefter gav han ut en handfull singlar och var även över i England och spelade in en lp. När Tommy lärde känna killarna i Carols tyckte de att personkemin stämde och han fick frågan om han ville bli medlem i bandet, något han tackade ja till. Premiär för Carols med Tommy Dean Hillborg blev det på hösten samma år i bandets hemmaort Fengersfors. Nu blev Tommy Dean Hillborgs sejour i Carols inte så lång. Han fick sluta efter ungefär ett halvår i bandet beroende på samarbetssvårigheter med övriga bandmedlemmar.

– Han kom i sin vargskinnspäls och var stjärna. Han skulle ha nästan hela gaget, var aldrig med och bar någonting, det funkade inte så vi fick skicka hem honom.

Nu blev inte Thor heller kvar så länge i Carols. Han fick frågan från Saints om han inte ville börja spela med dem och så blev det. 1 april 1974 anslöt han till Åmålsbandet.

Det blev också starten till flera värvningar från Carols för Saints del. Både Håkan Franksson och Kenneth Andersson anslöt till bandet så småningom.

– Det första jag gjorde som ny medlem i Saints var att sätta mig i bussen och åka upp till Stockholm med bandet för att skriva skivkontrakt med CBS. För en kille som vuxit upp på lilla Huggenäs och bara spelat dansbandsmusik i ett par år och sedan skriva kontrakt med ett av världens största skivbolag var rätt omtumlande.

Med facit i hand var CBS kanske inte helt rätt bolag för Saints som på den tiden var ett av Sveriges populäraste dansband. Problemet var att CBS inte riktigt hade koll på dansbandsvärlden. Hade Saints istället landat på Mariann Records hos Bert Carlsson hade de säkert nått ännu större framgångar.

– Precis det sade Bert Carlsson till oss en gång. ”Ni borde vara hos mig istället”, och det hade han kanske rätt i.

Saints hade ett välfyllt spelschema. Ofta runt 20 jobb per månad med några veckors ledigt per år. De flesta spelningarna gjordes i Sverige, men det blev också turnéer i Finland och Norge.

Fünf Kronor
SKF lager stål verktyg

Anundsson & Skjervik var en duo som föddes när Guttas lades på is. The Ramblers var Björn Lillelands projekt, där var även Björn Johansson, Jonathan Bryntesson och Thor Anundsson med.
Foto: Tony Berg

Guttas Trio i sin replokal i källaren påSem 1991. Från vänster Thomas Andersson, Per Skjervik och Thor Anundsson.
Foto: Tony Berg

– Under den perioden var man ju mer tillsammans med killarna i bandet än sin familj, och det kunde bli lite påfrestande. Dels i bandet där vi ofta var väldigt nära inpå varandra, men det var också tufft för familjen när man var borta ganska länge i omgångar.

När man lever på vägarna som Saints medlemmar gjorde under tio års tid får de uppleva många underliga händelser. Ibland kan det vara dråpliga händelser, vid andra tillfällen rent kaos, något som ofta var mer regel än undantag när de spelade på Vestlandet i Norge.

– En gång spelade vi på ett ställe i Ölen. Där kom det in tuffa grabbar i Helly-Hansen-tröjor och stövlar. De stod precis framför scenen och slogs så flisorna rök. Lite längre bak stod den mer välstädade delen av ungdomarna och dansade. Det är på sådana ställen det hade varit gott att ha ett när framför scenen som man kan se på film ibland, skrattar Thor.

En annan gång bestod scenen av ett lastbilsflak.

– Det var i Storebro det. Abba hade den riktiga scenen och gjorde ett uppträdande där. Efter deras spelning var det dags för oss att spela. Det var folk överallt, en otrolig spelning man inte glömmer.

1978 spelade Saints för den största publik de någonsin kom att spela för. Den sommaren hade IFK Göteborg ett dansband som spelade och underhöll nere på planen i samband med hemmamatcherna i Allsvenskan. När Saints stod för underhållningen var det 38 000 på läktarna. Blåvitt tog emot Öster som var ofina nog att besegra värdarna med 2-1.

Några år senare, 1981, hade Thor tröttnat på allt resande och tackade för sig. Saints levde vidare några år till men slutade sedan som heltidsband.

– Något år efter att de slutat som proffs fick jag frågan av Kenth om jag ville vara med och spela igen. Då bodde jag i Norge men då hade suget kommit tillbaka, så jag blev medlem i Saints en andra gång och flyttade till Åmål.

Under återstoden av 1980-talet spelade Thor Anundsson med Saints men i början av 1990-talet bildade han en trio tillsammans med Per Skjervik och Thomas Andersson. De tog namnet Guttas Trio. I början repades det flitigt i lokalen i källaren på Sem och

GRETSCH

DRACONIAN
Where's the party at....

Dan Johansson och Thor Anundsson spelade ihop som duo ett tag under namnet Dan & Thor. **Foto: Tony Berg**

första spelningen gjordes i samband med Riksdagsvalet 1991 då trion spelade på Gågatan i Åmål för Socialdemokraterna. Andra spelningen skedde på ett av Husets musikcafékvällar.

När Guttas Trio väl kom igång och började spela ute blev det en hel del spelningar under några år. Vid flera tillfällen spelade de på Ålandsfärjan och gjorde även någon med Tysklandsfärjan där de svarade för underhållningen under överfarten.

– Det var roliga resor. Vi var även med några gånger på Danmarksfärjan och marknadsförde Åmåls kommun när Håkan Jarnryd höll i trådarna. Det var alltid lika roliga resor, mycket spelande och mycket skratt.

Det blev även en vända med Sven Öhrbom och Lasse Linds till Kanarieöarna.

– Det var väldigt roligt. Det var mycket skratt. Han är helt stollig Sven en fantastiskt rolig man och otroligt snäll.

Guttas spelade inte längre lika mycket som under 1990-talet. Däremot spelade Thor tillsammans med Per Skjervik ett antal gånger under namnet Anundsson Skjervik. Det blev ofta spelningar på krogar men även privata tillställningar.

Suget att göra en sologrej hade också börjat infinna sig. 2009 bokadesThor att spela på en countryfestival på Café XO.

Den gången spelade han inte solo utan tog med sig Jimmy Östlund. Duon spelade under namnet Lonesome Troubadours. Även Thors son Jens Anundsson gjorde ett inhopp på spelningen.

– Det var väldigt nervöst, men det gick bra. Efter den spelningen kände jag att jag var redo för att prova på sologrejen. Sedan dess har det blivit en lång rad spelningar på egen hand.

Trots att han numer uppskattar att spela solo tycker han fortfarande att det är lika roligt att spela med andra. Thor har under 2000-talet spelat i ett otal olika konstellationer. En av de sättningar som han gjort flest spelningar med är The Groove.

– Vi har spelat mycket med The Groove, inte minst företagsspelningar. Vi har gjort en hel del countryevent i Skara. Jag älskar ju country så det har varit roligt. En av sakerna som gör det extra roligt är att få spela med så fantastiska musiker som Jimmy Östlund och

The Groove gjorde en hel del spelningar under en period. Bandet bestod av Jimmy Östlund, Thor Anundsson och Thomas Andersson. **Foto: Tony Berg**

Thomas Andersson. Ibland har vi haft med en Säfflekille som heter Jerry Torstensson på trummor som också är fantastisk. Även Jimmys son Albin Östlund har varit med och spelat. Det är otroliga musiker allihop, man behöver inte ens repa de fixar det ändå, säger Thor.

Solospelandet har dock funnits där hela tiden. Thor fick kontakt med en kille från Arvika som heter Thomas Johansson. Han driver bokningsbolaget Rent Nöje och har genom åren bokat en lång rad spelningar till Thor. Johansson sålde bolaget till Tomas Isaksson från Karlstad som fortsatte att förse Thor med jobb. De båda åkte till USA på en musikresa. Då handlade det inte om att spela utan att få uppleva musiken i Nashville, Memphis och New York.

– Nashville var roligt. Vilka musiker. Det var det mest fantastiska jag hört i hela mitt liv. Där kan man gå in på vilket ställe som helst och uppleva underbar musik. Med lite tur kan man få se och höra någon av de riktigt stora stjärnorna. Ibland dyker de bara upp på ett ställe och sätter sig och spelar. Keith Urban är en av dem som gärna gör några gratisshower på små ställen när han är i Nashville. Det finns ingen information i förväg utan rätt som det är så sitter de på en stol och spelar sina låtar en stund till stort jubel.

Ett av ställena de besökte hade ett husband som spelat där sju dagar i veckan i tio års tid. Bandet fick inte betalt av stället, utan levde på dricksen som folk skänkte. De hade en stor hink som var fylld till bredden med pengar.

– De tjänade bra på kvällsspelningarna. På dagarna var det många av dem som var inhyrda som studiomusiker av andra artister. Den resan blev ett minne för livet.

Under en tid gjorde Thor en del spelningar med Dan Johansson och det blev även några få spelningar med Dick Johansson. Han har även spelat en del med Anders Kadhammar i dennes olika projekt. Några inhopp har det även blivit med Saints de senaste åren. Bland annat när Åmåls kommun fyllde 375 år och senast när Saints spelade på sommarens båtkonsert i Åmål i början av augusti i år. Han hann även med att göra en återförening med Guttas Trio i sommar.

Även om det har varit en del olika

Jimmy Östlund och Thor Anundsson gjorde några konserter under namnet Lonesome Troubadours. Den första var på XO:s countryfestival 2010.
Foto: Tony Berg

samarbeten med olika musiker under åren så har Thor mest spelat solo de senaste elva åren. Ett normalt år gör han bortåt 70 spelningar. Under pandemin har det av förklarliga skäl inte blivit lika mycket spelningar för Thor men nu har det börjat röra på sig igen.

Vi kommer också in på Thors gitarrer. Under många år spelade han på en Fender Stratocaster från 1965. Det var länge en av hans favoritgitarrer. En annan gitarr som han saknar är en Godin.

– Det var en fantastisk gitarr. Fungerade lika bra som el och akustisk, med rätt pedaler kunde man göra underverk med den. Dessutom var den lätt att spela på och vägde väldigt lite vilket är skönt om man spelar mycket och inte minst viktigt, den är tunn vilket gör den mycket bekvämare att spela på än en stor akustisk gitarr. En sådan har jag funderat på att skaffa igen.

En annan gitarr han hade under många år var en Gretsch Electromatic.

– Den gitarren var det många som uppskattade för utseendet, men det var en koreansk Gretsch. Den lätt väldigt bra, men den var besvärlig jag fick hålla på och stämma den hela tiden. Ibland kunde det gå jättebra för att nästa gång knappt hålla stämningen en låt.

Nuförtiden spelar Thor Anundsson mest på sin akustiska Taylor eller sina röda Fender Telecaster från 2016.

– Det vore skönt om vi kunde bli kvitt detta Corona-pandemi snart så att man kan få åka ut och spela igen. Det är något jag verkligen saknar just nu, avslutar Thor Anundsson.

Tony Berg

Gitarrer genom åren
Burns London 1963
Levin 12-strängad akustisk 1970
Levin akustisk 1971
Guild halvakustisk 1968
Gibson Les Paul Goldtop 1972
Gibson Les Paul Goldtop 1973
Gibson Les Paul 1972
Fender Stratocaster 1965
Ovation akustisk 1976
Fender Telecaster 1972
Adamas 12-strängad akustisk 1980
Taylor akustisk 2005
Fender Stratocaster 1972
Levin Parlour 1952
Fender Stratocaster 1985
Fender Telecaster
Godin 1990
Gretsch Electromatic 2002
Ibanez Joe Bonamassa akustisk

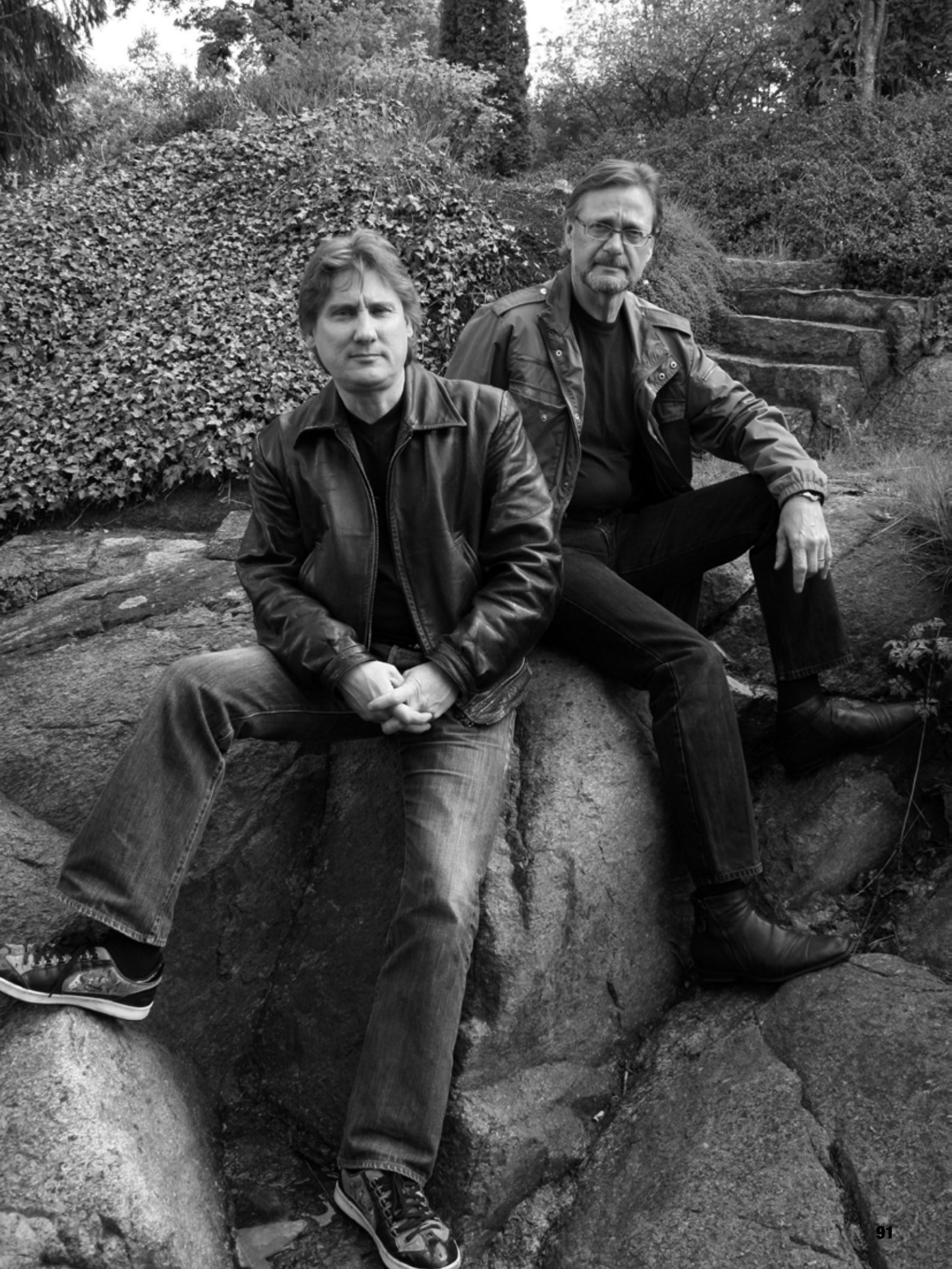

Kral har ordet

Lennart Kral Andersson med förflutet i klubbar som Brage, Ljungskile, Oddevold, Motala och i Sierra Leones fotbollslandslag har lämnat bänken och delar nu med sig av sina åsikter om fotboll och lite annat i Baretta Magazine.

Efter avslutade slutspel i båda EM i fotboll och OS har de största ligorna i Europa nu sparkat igång. Tar vi först Em var det sex grupper där ettan och tvåan i gruppen gick vidare tillsammans med de bästa treorna.

I grupp A togs direktplatserna av Italien och Wales där de förstnämnda imponerade stort med en rak och fartfylld fotboll i inledningen.

Starkt också av Wales att ta sig vidare. Schweiz gick också vidare som en av de fyra bästa treorna. Turkiet fick tacka för sig efter gruppspelet.

Belgien tog full pott i grupp B där också Danmark gick vidare. Danskarna reste sig starkt i sista matchen mot Ryssland efter två raka förluster. En stark minnesbild är också de hemska scenerna när Christian Eriksen föll livlös till marken. Är mycket glad över att allt gick bra i slutändan. I denna grupp slogs Ryssland och Finland ut. Finland gjorde sitt första slutspel och var kanske värda att ta sig vidare.

Nederländerna, Österrike och Ukraina i den ordningen gick vidare från grupp C. Mästerskapsdebutanten Nordmakedonien åkte ut efter tre raka förluster. Målsnåla England vann grupp D. 2-0 i målskillnad och sju poäng, ett starkt resultat. De fick med sig Kroatien och Tjeckien. Bravehearts, det vill säga Skottland, utslaget.

Sverige gjorde ett riktigt bra gruppspel och vann till slut sin grupp. Inledande kämpamatchen mot Spanien var enorm. Spanien tog sig samman och gjorde Sverige sällskap till utslagsronderna. Slovakien och Polen slogs ut.

Mördargruppen med Frankrike, Tyskland, Portugal och Ungern var tuff. Till slut gick de tre första vidare och Ungern fick åka hem efter att ha stridit väl.

I åttondelsfinalerna tog det stopp för Sverige mot Ukraina som avgjorde tillställningen med ett sent mål i förlängningen. Vi bjöds också på två fantastiska matcher på samma kväll. Kroatien mot Spanien och Frankrike mot Schweiz. Den sistnämnda matchen blev spännande och till slut slog Schweiz ut världsmästarna efter straffar.

Även Belgien och England gick vidare efter segrar över Portugal respektive Tyskland. Det innebar att följande lag var klara för kvartsfinal: Danmark, Italien, Tjeckien, Belgien, Spanien, Schweiz, England och Ukraina.

England städade sedan av Ukraina ganska enkelt med 4-0. Övriga tre matcher i kvartsfinalerna slutade samtliga 2-1 med Italien, Spanien och Danmark som segrare. Italien och Spanien möttes i den ena semifinalen med 2-1-seger för Italien. I den andra semifinalen besegrade England Danmark med 2-1 vilket innebar England mot Italien i finalen.

Den stora frågan var nu: Skulle England på hemmaplan bryta 55 års förbannelse och vinna en titel? Svaret på den frågan blev som så många gånger tidigare: Nej! Som så ofta förr föll England på straffar. Italien var klart vassare på straffarna och tog hem EM-titeln.

Från EM till OS. Sveriges tjejer stod för en makalöst bra turnering rakt igenom vilket genererade en finalbiljett. Tyvärr räckte det inte ända fram utan laget fick se sig besegrat av Kanada i finalen (ja, de kan spela fotboll också, det är inte bara hockey), detta efter avgörande på straffar. Här kanske man kan dra en

parallell med Englands herrar. Hur som helst, ett fint OS-silver blev det.

På herrsidan stod Brasilien som slutsegrare efter finalseger mot Spanien med 2-1. Notabelt här är att det är U23-spelare som får användas plus ett par överåriga spelare. Ytterligare en titel att lägga till samlingen för stormakten i fotboll – Brasilien.

I de europeiska ligorna har det hänt en del. Tar vi Frankrike så får Paris Saint Germain svårt att inte vinna ligan i år. Laget slutade ”bara” på en andraplats förra säsongen. Med nyförvärv som Ramos, Messi, Donnarumma med fler så framstår laget som närmast som ett världslag. Klubben har för övrigt sagt att de ska vinna allt de ställer upp i. Återstår att se om den gamla Spurs-coachen Pochettino får ihop styrkorna.

I Italien är det mer öppet. Juventus får nog gälla som favorit, men Milanoklubbarna kommer nog att flåsa den gamla damen i nacken. Outsiders kan vara Atalanta och Napoli. I Spanien blir det intressant att se om Atlético Madrid kan försvara sin titel. De rumphuggna klubbarna Real Madrid och FC Barcelona vill säkert ha ett ord med i titelracet. Sevilla får ses som outsiders.

När det gäller Bundesliga är det svårt att bortse från Bayern München som verkar abonnera på förstaplatsen i ligan. Dortmund och Leipzig är nog de största utmanarna om titeln.

I Premier League diskuteras alltid topp sex med Manchesterklubbarna, Liverpool och Londonklubbarna Chelsea, Tottenham och Arsenal. Det är väl någonstans där titeln kommer att hamna. West Ham och Leicester är klubbarna som kan blanda sig i toppstriden om allt stämmer, eller åtminstone i kampen om de fyra Champions League-platserna det spelas om. Uniteds förvärv av Christiano Ronaldo stärker givetvs klubbens chanser till en topplacering.

På tal om Champions League gjorde svenska Malmö FF ett fantastisk kval genom att första slå ut Glasgow Rangers och sedan Ludogorets Razgrad och därmed säkra sig en plats i Champions Leagues gruppspel. Stort – och bra för svensk fotboll. Nu får laget möta Chelsea, Juventus och Zenit i gruppslelet. Det ska bli roligt att följa MFF denna vinter.

Den lokala fotbollen är också igång. IF Vikens tjejer har imponerat stort i säsongsupptakten och har i skrivande stund tagit elva poäng på de fem första matcherna och är fortfarande obesegrade på en tredjeplats i tabellen. Herrarna i samma klubb har sakta men säkert kommit igång på slutet och tagit några segrar och har även en hängmatch. Laget kan säkert blanda sig i toppstriden i fyran.

Fengersfors IK är nykomlingar i samma fyra och började alldeles förträffligt med sju poäng på de tre första matcherna. Speciellt vändningen mot topptippade IFK Uddevalla visade prov på hög moral. På slutet har laget dock förlorat ett par matcher med stora siffror, bara att hoppas att brukslaget studsar tillbaka.

Betydligt tuffare är det för IFK Åmål i fotbollstrean där laget inkasserat många förluster. Senast tog laget sin första poäng. men har sex poäng upp till närmaste motståndare i tabellen.

I Dalslandsfemman har Tösse IF börjat helt ok med två segrar och två förluster som facit. Fotboll på vitt skilda nivåer – men lika roligt oavsett nivå.

Kral

Bea's American Classic Burger

Så får du till en lite annorlunda – men god, hamburgare!

Så tänkte jag en dag när satte tänderna i en rätt tråkig "köpeburgare". Köttet var torrt och tillbehören rätt smaklösa. Det kan väl inte vara så svårt att göra något betydligt mer attraktivare att erbjuda mina smaklökar.

Första steget var att få till bra tillbehör. Det skulle ta längst tid då de behövde få "ligga till sig" innan det var dags att låta dem få gifta sig med burgaren. Picklad rödlök och rädisa samt en chilimajonnäs skulle passa bra.

Längst tid behöver chilimajonnäsen om man vill göra den själv. Först skapas en chiliolja genom att låta två starka och hackade chilifrukter få dra i en neutral olja i en vecka. Jag använde mig av habanero.

- Den picklade rödlöken görs med fördel dagen innan. Då kan man även passa på att koka potatisarna som sedan förvaras i kylskåp över natten.
- 10-12 rädisor skivas tunt liksom 1 rödlök. Med fördel kan en köksmandolin användas.
- Några tunna skivor citron eller lime.
- Koka upp en ättikslag enligt principen 1-2-3. 1 dl. 12%-ig ättika, 2 dl. strösocker, 3 dl.
- Lägg det hyvlade i en glasburk och häll på ättikslagen. Låt stå över natten.

Foto: Tony Berg

- Att slå en majonnäs är ganska enkelt och blir mycket godare än den man köper i affären.
- Rör ihop 2 äggulor, 1 tsk dijonsenap, 1 msk vitvinsvinäger i en bunke.
- Tillsätt 2,5 dl olja, sakta, under omrörning. Använd chiliolja och neutral olja. Ju mer chiliolja desto starkare majonnäs
- Själva burgaren görs på högrev som mals 2 gånger på grov skiva.
- För 4 personer går det åt 600 gram färs. Den kryddas med 1 tsk salt och 1-2 kryddmått malen vitpeppar samt 2 tsk worcestersås

OCH! – Den lilla hemliga smakförhöjaren två tsk kallt kaffe.

När grillen börjar få en fin glöd läggs först kalla kokta potatisar på grillen. När de börjar få färg läggs hamburgarna på och får grillas i 3-4 minuter på varje sida. Lägg på åtta skivor bacon och låt dem grillas knapriga.

Hamburgarna serveras sedan i bröd med en skiva god ost, den picklade löken och rädisorna och baconen. Till detta, de grillade potatisarna och chilimajonnäsen och kanske en fräsch sallad.

Söndag 12 september är det release för boken om Åmålsfotografen Henry Stake och hans bilder på Åmåls Grafiska i Åmål.

Henry Stake fick sin första bild publicerad i Provinstidningen Dalsland på 1940-talet. Därefter följde en lång rad av år då han dokumenterade det mesta som hände i Åmål. Henry var aktiv fram till en bit in på 2010-talet då han gjorde sina sista jobb.

För några år sedan skänkte Henry Stake stora delar av sitt bildarkiv till Åmåls kommun. Det är bilder från det arkivet som ligger till grund för bilderna i boken som inleds med en kort biografi om Henry Stake innan det blir en kavalkad av bilder från när och fjärran från de drygt 70 år han fotograferade.

Boken innehåller mycket bilder från butik och företag i Åmål, sport, artister och reportagefoto. Många är de Åmålsbor som finns med på bild i boken.

Boken ges ut av Åmåls Grafiska AB som arbetat med projektet sedan nyår. Boken är fullmatad med bilder från Henrys år som fotograf, men givetvis handlar det bara om ett urval av alla de 100 000 bilder som skänktes till kommunens arkiv,

Söndag 12 september är det release på boken. Försäljningstid är 12.00-16.00. Boken kommer därefter att gå att köpa hos Åmåls Bok- & Pappershandel samt på Åmåls Grafiska AB på Nygårdsvägen 7 i Åmål. Boken kostar 300 kronor.

Geir Westby Band och Saints spelade på årets båtkonsert på Udden. På bilden är det Ronny Eriksson och Geir Westby som öser på tillsammans med Jonathan Bryntesson. **Foto: Tony Berg**

Årets båtkonsert lockade mycket folk

Konserter för båtfolket var en ny företeelse i Åmål förra sommaren. Det var ett nytt grepp framtvingat i kölvattnet av pandemin. För att kunna erbjuda Åmålspubliken några musikupplevelser förra sommaren arrangerades musik från bryggeri-udden under några torsdagar.

Även denna sommar blev det musik för båtfolket. Det blev dock bara en kväll och scenen hade flyttats till bluesudden vid event-terminalen.

Kvällens akter var Geir Westby Band och Saints. Geir och hans mannar var först ut och bjöd på ett antal ZZ Top-covers och lite annan god bluesrock. Det var riktigt bra tryck från scenen under stora delar av bandets spelning. Lite märktes det att bandet haft ett uppehåll från spelandet då det på några låtar var lite otight vid start och slut på några av låtarna, men det var ingenting som störde.

Även Saints hade några trevande start och stopp, men på det hela taget märktes det vilka proffs det handlar som. Saints består idag av originalmedlemmarna Kenth Peterson och Lars Bodquist tillsammans med Stefan Jacobson, Jimmy Östlund och Thomas Andersson. Det är faktiskt den sättning som spelat ihop under flest år av alla bandets olika sättningar. Dagen till ära var även Thor Anundsson med och spelade. Thor var med i Saints under stora delar av 1970-talet och har även spelat med bandet till och från genom åren sedan Saints slutade som heltidsband.

Som vanligt när det levereras ljud av kvalité vid Åmålsarrangemang var det Stefan Ferger och hans personal på Ljudmakaren som stod för ljudet ut till publiken. Kvällen hade också en perfekt inramning med sol och gott väder vilket också bidrog till att det kom mycket folk och båtar.

Tony Berg

Första upplagan av School of Blues i Åmål arrangerades i juni och juli tidigare i år. Första kursen var bluesgitarr under ledning av Fredrik Karlsson som på bilden står på huk framför gruppen. Deltog gjorde från vänster Edvin Öström, Signe Pettersson, Tilde Hofling, Nili Karlsson och Samson Mirro. **Foto: Tony Berg**

Första sommaren med School of Blues

Det blev ingen bluesfest i Åmål, denna sommaren heller, men Åmåls Bluesförening hade ändå lite att stå i. För första gången arrangerades bluesföreningens sommarskola för unga musiker, School of Blues

– Vi kände att vi ville göra något för de yngre och det passade bra i sommar eftersom vi inte hade någon bluesfest att arbeta med, säger bluesföreningens ordförande, Åsa Lundequist.

Eftersom det var första gången föreningen arrangerat något liknande bestämdes det att köra två olika kurser, en per vecka i början av juli. Upplägget var över två dagar med två pass per dag, ett på förmiddagen och ett efter lunch.

Första veckan var det gitarr som gällde med Fredrik Karlsson från Lisa Lystam Family Band som lärare och inspiratör. Bluesföreningen hade satt deltagarantalet till sju ungdomar för att följa Folkhälsomyndighetens rekommendationer. När anmälningstiden gått ut var det sju deltagare anmälda. Tre tjejer från Åmål, Tilde Hofling, Signe Pettersson och Nili Karlsson, samt två killar från Stockholm, Edvin Öström och Samson Mirro.

Nivån på deltagarna var lite olika. Pojkarna hade spelat ett tag och tjejerna var nybörjare. Fredrik Karlsson visste emellertid om detta och hade lagt upp undervisningen för att passa både tjejerna och killarna.

– Tjejerna var lite blyga i början men sedan tog de för sig allt mer och på andra dagen spelade de till och med några solon, sade Fredrik Karlsson efter att kursen var avslutad.

Veckan efter var det dags för sång och munspel under ledning av Ida Bang och Lisa Lystam. Där var det lite trögare att få elever, men till slut blev det två deltagare, båda från Stockholm. Edvin Öström körde en vecka till och fick med sig kompisen Morris Andersson. De körde två dagar och passade även på att göra en liten överraskningsspelning ute i Bocklarud för bluesfestens grundare Nils Lönnsjö och Christer Nilsson. En smått magisk svensk sommarkväll med sol, god musik och mygg.

Sommarkursen var helt kostnadsfri för deltagarna och uppskattades både av elever och lärare.

– Det här kan vara starten till något riktigt bra för återväxten inom svensk blues, det vore roligt att få vara med och utveckla detta vidare, sade Lisa Lystam efter att sommarkursen var avslutad.

Från Bluesföreningens sida var det nöjda miner efter att båda kurserna var genomförda. Blir det nu en fortsättning?

– Det är för tidigt att svara på. Vi får ta med oss detta och diskutera i styrelsen om och hur vi ska gå vidare, säger Åsa Lundequist.

Tony Berg

Andra veckan stod sång och munspel på schemat. Lisa Lystam och Ida Bang var lärare, Edvin Öström och Morris Andersson deltog.
Foto: Tony Berg

Erika Jonsson är en av artisterna på första upplagan av Tiveden Americana Festival. **Foto: Marie Nordström**

Premiär för Tiveden Americana Festival

Helgen 10-11 september ser en ny musikfestival dagens ljus. Det är Tiveden Americana Festival som arrangeras för första gången med artister som Drew Young, Gwen Hughes, Jennifer Saxell och Dragon Dolls.

Tiveden Americana Festival skulle egentligen ha haft premiär förra året, men av skäl vi alla känner till blev det inte så. Men i år blir det av. Arrangörerna lovar att fylla skogen med livemusik, mat och dryck.

Platsen för festivalen är underbart vacker. De stora skogarna vid Tiveden breder ut sig mitt emellan Stockholm och Göteborg, lite närmare bestämt mellan Vänern och norra delarna av Vättern vid sjön Unden i Laxå kommun. Det är ett av Sveriges sydligaste urskogsområden där man normalt kan strosa runt utan att höra buller, uppleva trängsel och stress. Men helgen 10-11 september kommer åtminstone skogarna vid Restaurang Luripompa i Sannerud att sjuda av liv, trivsel samt god mat och musik.

Men varför en Americana-festival i Tiveden? Varför inte är väl egentligen det snabba och korrekta svaret, men det finns en koppling mellan Tiveden och New Orleans. Kreatören och konstnären Bror Anders Wikström föddes 1854 i Stora Lassåna i Tiveden. På den tiden var det ett bruksimperium. Men Bror Anders blev inte kvar i Stora Lassåna, som 30-åring hamnade han i New Orleans. Han blev snart en del av stadens kultur- och musikliv och var även en av grundarna till Artists Association of New Orleans.

Han fick ansvaret för New Orleans klassiska karneval Mardi Gras utformning mellan 1885-1909 och än idag kan besökarna på den världsberömda festivalen se de karnevalsvagnar Bror Anders konstruerade för Mardi Gras. De visas årligen på festivalområdet under Mardi Gras.

I samband med Tiveden Americana festivalen 10-11 september kommer en utställning på biblioteket i Laxå med hans verk att visas. Arrangörerna knyter ihop de två platserna på ytterligare ett sätt. Från New Orleans kommer kreatören och artisten Drew Young. Han uppträder under Tiveden Americana Festival och är dessutom en av grundarna till densamma. Spännande.

Tony Berg

Artister: Drew Young (USA), Gwen Hughes (USA), Jennifer Saxell (CAN), Ben Granfelt (FIN), Erika Jonsson, Dragon Dolls, The Dimpker Brothers samt Sophie Hansson

Blackberry Smoke spelar i Stockholm och Oslo i februari. **Foto: Rob Blackham**

Blackberry Smoke till Sverige

Blackberry Smoke har en allt större skara fans varje gång de kommer till Sverige. Under pandemin har det varit i stort sett omöjligt att njuta av livemusik, och helt stopp i större skala, men nu börjar det lätta lite, bara att hoppas att det fortsätter så.

I februari 2022 är Blackberry Smoke tillbaka i Sverige igen, dessvärre bara med spelning på Münchenbryggeriet i Stockholm. Dagen efter spelar de på Rockefeller Music Hall i Oslo, en betydligt kortare resa för oss i Västsverige.

Bandet hör hemma i Atlanta, Georgia, USA. Av många anses Blackberry Smoke vara de som för arvet från band som Lynyrd Skynyrd vidare. På sätt och vis är det nog riktigt, då de precis som sina föregångare spelar sydstatsrock, men att kalla Blackberry Smoke för 2000-talets Skynyrd är långt ifrån korrekt.

Bandet har ett helt eget sound och förutom att det hör hemma i samma genre och är bra på det de gör är beröringspunkterna inte så många. Åtminstone inte när det gäller soundet och formen på låtarna.

Tidigare i år släppte bandet sitt sjunde album, ”You Hear Georgia”, som är ett fantastiskt bra album som ytterligare befäster bandets position som ett av sydstatsrockens allra bästa band.

Bandets medlemmar, Charlie Starr, Paul Jackson, Richard Turner, Brit Turner och Brandon Still har genom hela bandets karriär fokuserat på hemstaten Georgias rika musikarv, dess invånare och betydelsefulla platser. När bandet nu firar 20-årsjubileum har deras kärlek för Georgias musik, kultur och traditioner vuxit sig ännu starkare och djupare. Denna kärlek resulterade i skivan ”You Hear Georgia”. Skivan hittar sitt sound i bandets klassiska sydstatsrock och enligt bandet så låter de tio låtarna precis som de tycker att Georgia känns.

Under de båda konserterna i Sverige och Norge har de med sig The Steel Woods som förband. De är också aktuella med ett nytt album som är bandets tredje, ”All of your Stones”. Albumet är en hyllning till en av The Steel Woods grundare, Jason ”Rowdy” Cope, som gick bort i början av förra året.

Tony Berg.

Münchenbryggeriet, Stockholm, 18/2 2022
Rockefeller Music Hall, Oslo, 19/2 2022

Foto: Tony Berg

Alabama Lovesnakes till Åmål

Säfflebördige Claes Nilsson, numer Karlstadsbo, spelade in albumet ”Crowheart” under namnet Claes Nilsson & The Wheels 2006.

Då handlade det om country/americana. Albumet var riktigt bra men nådde tyvärr inte ut till någon större publik, vilket det verkligen förtjänade att göra.

De medverkande musikerna kände att de fungerade bra ihop och bestämde sig för att spela vidare, men namnet ändrades till Crocodile Claes & The Alabama Lovesnakes. Musiken ändrades till bluesrock där tonvikten ligger på eget material.

Efter några år kortades namnet till Alabama Lovesnakes. Bandet har fortsatt att utveckla sin rockiga bluesstil, men man kan fortfarande skönja rötterna i Chigaco- och Texasbluesen.

Alabama Lovesnakes är ett fantastiskt bra live-band som alltid får bra fart på sin publik. I augusti spelade trion på Nöjesfabriken i Karlstad och lördag 4 september är det Åmål som står på agendan. Åmåls Bluesförening och Åmåls stadshotell har gått samman och arrangerar första blueskvällen i Åmål på drygt ett år.

Medlemmar i Alabama Lovesnakes är Claes Nilsson, gitarr och sång, Fredrik Nilsson, bas, samt Henrik Gillgren, trummor.

Tony Berg

Åmåls stadshotell, Åmål, 4/9

EAMONN DOWD

Eamonn Dowd spelade i ett antal olika band hemma på Irland innan han bildade The Racketeers 1996. Den som förväntar sig en typiskt irländsk musik blir nog besiken. Eamonn Dowd rör sig mer hemtamt i country, americana, garage och rock oavsett om han spelar solo eller med sitt Racketeers.

Drygt tio album har han hunnit med tillsammans med bandet. Senaste albumet, ”Songs from the fever ship”, är ett samarbete med Horslips trummis och textförfattare Eamon Carr. Normalt brukar Eamonn Dowd vara den som står för sången, men på nya albumet lånar han ut micken namnen Carr för några talade stycken. Carr spelar också trummor på några spår och Jim Lockhart, också från Horslips, spelar orgel, flöjt och tennpipor.

Eamonn Dowd är en man som fram till Coronapandemin turnerade flitigt. Nu har han så smått börjat ge sig ut och spela igen. Under åren har han turnerat i Tyskland, Sverige, Danmark, Belgien, Nederländerna, Frankrike, Spanien, Finland, Estland, Österrike, Schweiz, Tjeckien, östkusten USA och Kanada.

Sedan ett antal år tillbaka bor han i Sverige, anledningen till det stavas – kärlek.

Åmålspubliken har haft nöjet att höra Eamonn Dowd vid flera tillfällen tidigare, ofta på Café XO där Fredrik Svensson och Camilla Wester bjöd på mycket bra livemusik under några år.

Nu kommer Eamonn Dowd äntligen tillbaka till Åmål. Han kommer att spela på innergården bakom blueskontoret på Kyrkogatan 10 lördag 11 september i samband med årets ljusfest. Eamonn kommer att köra två set under kvällen.

Tony Berg

Åmåls Ljusfest, innergården, Kyrkogatan, 11/9

Foto: Tony Berg

Fat Bull

Livs levande i Uddevalla

Klas Kihlberg är en man med många talanger. En av dem är musiken. För 25 år sedan scendebuterade han på bluesföreningens crewfest. Många var de som lyfte på ögonbrynen när ynglingen från Tveta tog ton.

Sedan dess har det blivit många spelningar på Åmåls Bluesfest genom åren. I övrigt gör bandet inte allt för många konserter.

– Vi spelar lite när andan faller på eller om någon hör sig för och vill att vi ska komma och spela. En del av musikerna i bandet spelar med andra band så det kan vara svårt att få ihop det, säger Klas Kihlberg.

Bandet har genom åren haft lika många olika musik som efternamn. Det började med Fat Bull & his Vets, sedan har det varit Fat Bull his Enemies, Fat Bull & The Slaughters, Fat Bull & The Inseminators, Fat Bull Flying Circus och många fler, nu är det kort och gott Fat Bull.

Den aktuella sättningen består förutom Klas Kihlberg, sång, även av Richard Tehler, gitarr, Klas Dannäs, bas, Daniel Karlsson, keyboard, Stefan Seger, munspel, samt Dan Magnusson, trummor.

Musiken är främst Chicagobaserad blues med en del soulinfluenser med låtar av artister som Bill Whiters, Clarence Carter, Otis Rush och Buddy Guy. Lördag 4 september spelar bandet hos Uddevalla Bluesförening på Bastionen.

Tony Berg

Bastionen, Uddevalla, 4/9

Foto: Tony Berg

Samantha Fish. **Foto: Alysse Gafkjen**

2021
Torsson, 3/9, Scalateatern, Karlstad
Alabama Lovesnakes, 4/9, Stadt, Åmål
Fat Bull, 4/9, Bastionen, Uddevalla
Whitney Rose, 8/9, Pustervik, Göteborg
Eamonn Dowd, 11/9, Bluesföreningen, Åmål
Midland, 18/9, Nalen, Stockholm
Deep Purple, 26/9, Partille Arena, Göteborg
Alphaville, 2/10, Trädgårn, Göteborg
Slowgold, 15/10, Pustervik, Göteborg
Hanne Boel, 22/10, Brygga Kultursal, Halden
Van Der Graaf Generator, 28/10, Pustervik, Göteborg
Jakob Hellman, 29/10, Nöjesfabriken, Karlstad
Thilini Kvartett, 3/11, Musikens Hus, Göteborg
The Stranglers, 4/11, Trädgårn, Göteborg
Ida Bang & The Blue Tears, 4/10, Valand, Göteborg
Sven-Ingvars, 6/11, Kungsbacka Teater, Kungsbacka
Sven-Ingvars, 8/11, Lorensbergsteatern, Göteborg
Maria Mena, 12/11, Brygga Kultursal, Halden
Ellen Krauss, 13/11, Nefertiti, Göteborg
Courtney Marie Andrews, 17/11, Pustervik, Göteborg
The Sounds, 26/11, Nöjesfabriken, Karlstad
Steve'N'Seagulls, 7/12, Pustervik, Göteborg
Sven-Ingvars, 17/12, Löfbergs Arena, Karlstad
Sven-Ingvars, 18/12, Löfbergs Arena, Karlstad

2022
Mando Diao, 16/1, CCC, Karlstad
Jethro Tull, 23/1, Konserthuset, Göteborg
Pugh Rogefeldt, 6/2, Konserthuset, Göteborg
Pearl Charles, 14/2, Pustervik, Göteborg
Blackberry Smoke, 18/2, Münchenbryggeriet, Stockholm
Blackberry Smoke, 19/2, Rockefeller Music Hall, Oslo
Lucifer, 25/2, Pustervik, Göteborg
Big Country, 27/2, Pustervik, Göteborg
Samantha Fish, 12/3, Valand, Göteborg
Kleerup, 31/3, Pustervik, Göteborg
Kim Wilde, 1/4, Trädgårn, Göteborg
Scott Bradlees Postmodern Jukebox, 3/4, Trädgårn, Göteborg
Kim Wilde, 9/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Blues Pills + Spider, 9/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Danko Jones, 22/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Bryan Adams, 24/4, Scandinavium, Göteborg
Lloyd Cole, 25/2, Konserthuset, Göteborg
Brian Fallon & The Howling Weather, 28/4, Pustervik, Göteborg
A-ha, 28/4, Partille Arena, Göteborg
Sparks, 29/4, Annexet, Stockholm
Danko Jones, 7/5, Pustervik, Göteborg
Russell Howard, 9/5, Lorensbergsteatern, Göteborg
Magnum, 14/5, Nöjesfabriken, Karlstad
Larkin Poe, 1/6, Trädgårn, Göteborg
Jimmy Carr, 12/6, Konserthuset, Göteborg
Kiss, 22/6, Scandinavium, Göteborg
Iron Maiden, 22/7, Ullevi, Göteborg
Lars Winnerbäck, 30/7, Mariebergsskogen, Karlstad
Vintage Trouble, 5/8, Pustervik, Göteborg
Toto, 14/8, Partille Arena, Göteborg
The Zombies, 3/9, Råda Rum, Mölnlycke

Med stor reservation för ändringar!

Redaktör **(TB) Tony Berg**, Recensenter, **(KK) Klas Kihlberg, (TG) Thord Gårdebratt**

Jackson Browne. **Foto: Nels Israelson**

BBBB
Jackson Browne
Downhill from everywhere
(Warner)
Jag har alltid gillat Jackson Browne och hans musik. Det är väl egentligen bara ”World in motion” som passerat mig helt obemärkt förbi av hans studioalbum. Få kan skriva så vackra låtar som Jackson Browne. Allt ifrån The Eagles första stora hit ”Take it easy” till låtar som ”Tender is the night”, ”Song för Adam”, ”For America” och många fler.

Nu är han tillbaka med ett nytt album som inleds med smäktande vackra ”Still looking for something”. På de senare albumen har det funnits några riktiga guldkorn, men också en och annan låt som inte säger någonting. Lite så är det på nya albumet också, men det har ändå varit väl värt väntan tack vare de låtar som är bra på skivan.

Duetten med Leslie Mendelson, ”A human touch” är vacker nog att bygga ett filmmanus runt. Det är ganska lätt att se berättelsen ta plats någonstans ute på slätterna i västra Colorado pris där Klippiga bergen tar över landskapet och en isande kall vind sveper in en halvgrå höst-eftermiddag samtidigt som vi får följa paret i huvudrollerna samtidigt som de sakta glider nedför väg 285. ”Love is love”, ”Downhill from everywhere” är låtar jag hört ett tag nu. De släpptes som singlar 2019 respektive 2020 och har spelats ganska flitigt det senaste året. Lysande är också ”A little soon to say” och ”Minutes do downtown”

De låtar jag inte riktigt kan ta till mig på albumet är ”The dreamer” och ”A song for Barcelona” de känns verkligen som utfyllnad och är väl kanske det som gör att betyget stannar vid en fyra. Jag måste erkänna att jag hade rätt höga förväntningar på detta album, och då brukar det gå illa, men inte denna gång. Jackson Browne håller lika bra klass på sitt låtskrivande och musikproduktion som vanligt. ”Downhill from everywhere” kan varmt rekommenderas. (TB)

BBBB
The Wallflowers
Exit wounds
(New West/Border)
Ett av mina favoritalbum från 1990-talet är The Wallflowers ”Bringing down the horse”. Sedan dess har Jakob Dylan inte riktigt fått till det på samma sätt på sina album, förrän nu. Nya ”Exit wounds” är riktigt bra och ett steg tillbaka till det sound och fantastiska låtskrivande Jakob Dylan levererade för 25 år sedan. En av albumets bästa låtar är ”Darlin’ hold on” där Jakob Dylan får sällskap av Shelby Lynne som har en röst som går rakt in i hjärtat. ”Maybe your heart’s not in it no more” berättar om slutet på en epok, men där det ändå finns känslor kvar.

Albumet kräver några lyssningar innan det börjar sätta sig, men sedan växer det hela tiden. Om jag inte var tvungen att sätta betyg nu utan kunde avvakta ytterligare genomlyssningar hade troligtvis blivit ett bättre betyg, men en fyra är inte fy skam. (TB)

BBB
Petra Marklund
Frimärken
(Universal)
Det är inte ofta man som lyssnare bjuds på så utförliga och tydliga texter som på Petra Marklunds nya album. När det gäller musiken låter det som tidigare, men texterna är kompletta berättelser som säkert skulle fungera lika bra på egen hand i diktform.

Petra Marklund trampar lite ny mark med sättet att ta sig an sina berättelser där i stort sett alla går att relatera till. Det är vardagsnära händelser och företeelser som berättas på ett tilltalande sätt. Det ska erkännas att det tog ett antal genomlyssningar innan jag på fastnade. Visst finns det några låtar som passerar mig ganska obemärkt förbi, men som helhet är det ett riktigt gott hantverk med ”Panna mot panna (forever Young)” och ”Pengar” är de låtar som tilltalar mig mest. (TB)

BB
Jakob Hellman
Live från Palma
(Universal)
Jakob Hellman släppte albumet ”…och stora havet” 1989, gjorde dundersuccé och var mannen på allas läppar när 1980-talet tackade för sig, men sedan blev det tyst. Album nummer två kom tidigare i år, och nu har han redan släppt sitt tredje album ”Live från Palma” som är inspelad i hans nuvarande hemstad Palma på Mallorca.

Han var med i förra årets upplaga av ”Så mycket bättre” och det kanske födde något hos honom. Efter albumet ”Äntligen borta” som släpptes tidigare i år verkar det som om Jakob Hellman fått riktigt blodad tand. Tredje albumet är en liveskiva för en liten publik där han bjuder på nya och gamla låtar.

”Live från Palma” inleds med tre låtar från andra albumet, ”Äntligen borta”, ”När jag går in nånstans och känner mig utanför” samt ”Trettiofem”. Fjärde låten, ”Hon har ett sätt” kommer från debutalbumet. Ytterligare några låtar är med från debuten, men tonvikten ligger på album nummer två.

Låtmässigt är det inte mycket att anmärka på, men albumet tar mycket stryk av ljudbilden. Det känns som om jag lyssnar på en råmix. Kanske vill Jakob ha det så, fine, det är hans album. Men jag har svårt att ta till mig låtarna jag fastnar hela tiden på ljudet – tyvärr. (TB)

BBB
Billy F Gibbons
Hardware
(Concord)

Det har inte hänt mycket på albumfronten med ZZ Top de senaste åren. Senaste albumet, ”La Futura” kom för snart 10 år sedan. Och för en knapp månad sedan nåddes vi av budet att Dusty Hill somnat in. ZZ Top har förvisso hunnit med att spela inför publik efter det, men på något vis verkar det ändå lite som om Billy Gibbons just nu har mer fokus på sitt soloalbum som släpptes i somras.

Merparten av låtarna har Gibbons skrivit tillsammans med Chad Schlosser, Matt Sorum och Mike Fiorentino. Resultatet är ett ok album med några toppar som jag säkert kommer att återkomma oftare till än resterande del av albumet. En av de låtar som fastnat är tunga ”Stackin’ bones” där Larkin Poe gästar. Övriga favoriter är ”My lucky card” och ”Vagabond man”. (TB)

BBB
Toto
With a little help from my friends – Live
(Provogue Records)

Det är inte alltid lätt att älska Toto. Det har länge varit ett av mina favoritband och jag har sett dem live ett antal gånger, för det mesta har de levererat magiska spelningar. Men det finns dock konserter man gärna glömmer.

John Mayer. **Foto: Mark Seliger**

Lite så har det varit med albumen också. Bobby Kimball är kanske den av alla sångare som förknippas mest med Toto, men jag håller Joseph Williams högst sedan är det jämt skägg mellan Fergie Fredriksen och Kimball. I denna upplaga av Toto är det Steve Lukather och Joseph Williams som är kaptener. Inledande ”Till the end” sitter klockrent som startlåt. Den följs av ”Hold the line” med den inledande kommentaren:
– We play this next song for you ’cause we have to”, så kan det säkert vara, men det känns lite konstigt att dissa en av sina största hits på det viset.

Låten gör de perfekt, men så är det när vi pratar om Toto. Det tekniska sitter alltid, det är en fantastisk skara musiker, det går inte att förbise. Albumet innehåller en handfull låtar som måste vara med på ett livealbum med Toto som ”Pamela”, ”I won’t hold you back”, ”Stop loving you” och ”Rosanna”.

En och annan oväntad låt dyker också upp. ”Kingdom of desire” från albumet med samma namn från 1993, ”White sister” från andra albumet ”Hydra” och ”You are the flower” från debutalbumet ”Toto”. Jag har alltid hållit ”The seventh one” som bandets bästa album. Jag har redan nämnt låtarna ”Pamela” och ”Stop living you” med på livealbumet är också ”Home of the brave” och kanske borde även ”Mushanga”, ”Stay Away” och ytterligare någon låt varit med, men man kan inte få allt. Däremot känns det väldigt konstigt att ”Africa” inte är med.

Det kan jag leva med när albumet i övrigt är så pass bra. Däremot förstår jag inte riktigt varför ”With a Little help from my friends” togs med på albumet. Den är säkert rolig att spela live, men här är jämförelsen med Joe Cocker lätt att göra, och även om den är väl framför blir det aldrig i närheten av vad Joe Cocker gjorde, men annars så… (TB)

BBBB
John Mayer
Sob rock
(Columbia)

John Mayer är en mästare på snygga poplåtar som ger en feel good-känsla. Som lyssnare, och betraktare, inser man snart att John Mayer flirtar öppet och ogenerat med 1980-talets västkustpop. Otroligt snyggt och välproducerat. Första intrycket med albumet i hand är att det lika gärna kunde vara hämtat från en Rea-back på någon loppis med skivor från 1980-talet. Som en liten extra detalj finns också en nice price-etikett på omslaget.

Delar av Los Angeles studiomaffia finns också med och hjälper till lite på albumet som producerats av Don Was tillsammans med Chad Franscoviak, John Mayer och No I.D. Låtarna då? Det är inga stora överraskningar, som vanligt har han skrivit några riktigt bra låtar som han kryddar med sin sammetsröst och smakfullt spelade gitarr.

Min absoluta favrotlåt på albumet är ”I guess I just feel like” – klockren från början till slut. ”Til the right one comes”, ”Last train home” och ”Shot in the dark”. Normalt har jag svårt att ta till mig den här typen av musik med ett undantag – John Mayer, han behärskar verkligen sitt hantverk. (TB)

The Lords of Altamont. **Foto: Heavuy Psych Sounds**

BBBB
The Lords of Altamont
Tune in turn on electrify
(Heavy Psych Sounds)
Hela albumet känns som ett soundtrack till en film i stil med ”Easy riders”, något som i sig inte är konstigt med tanke på att Kalifornienbandet The Lords of Altamonts medlemmar är hängivna motorcykelåkare. De musikaliska rötterna finns definitivt i 1960-talet. Att bandet har många, och bra, influenser inser man efter några genomlyssningar. Här kan jag hitta kopplingar till band som MC5, The Rolling Stones och The Stooges för att nämna några, inga dåliga förebilder. Men gör The Lords of Altamont sina förebilder rättvisa? Jo, absolut, här handlar det om bra ställ från början till slut.
”Million watts electrified” är så mycket sent 1960-tal att jag understundom har lite svårt att ta in att denna låt skapats 2021. Sångaren och bandledaren Jake ”The Preacher” Cavalieres orgel ligger som en matta genom hela låten. Det är i mina öron albumets bästa låt, men det finns fler bra låtar. ”We’ll never leave” och ”Movin’ – goat’s revenge” står inte långt efter. ”Tune in turn on electrify” är ett album som kommer att hamna långt fram i spellistan. 1960-talsvibbar, ösig rock och mycket attityd, det här är en skiva som kommer att spelas ofta närmaste tiden. (TB)

BB
J Lee and the Hoodoo Skulls
Beggars soul
(OD)
J Lee och hans Hoodoo Skulls är en ny bekantskap för mig. Det tog några lyssningar innan jag började hitta några favoritlåtar. Tunggungig bluesrock med ett band som inte tvekar att stå på.

Hade jag varit tvungen att gissa hade jag nog placerat bandet någonstans i den amerikanska södern, men icke, bandet kommer från Surrey i England. ”Highway” är en av mina på albumet, en lugn låt med en tung och ödesmättad känsla som jag ofta återkommer till. Inledande ”Baby blue” är en annan favorit och det finns nog ytterligare någon låt jag lyssnat lite med på än övriga albumet.

Jag gillar bandet och dess sound, problemet är att det är alldeles för få låtar som är bra. Får de ordning på låtskrivandet kan detta bli bra, men i dagsläget håller det inte. (TB)

B
UB40
Bigga Baggariddim
(SoNo Recording Group)
UB40 förde till en början en ganska anonym tillvaro. Det var först när bandet släppte albumet ”Labour of love” 1983 som det började hända saker. Anledningen var att bandet på det albumet valt några riktigt bra låtar som de gjorde lika bra covers på däribland Bob Marley och Curtis Mayfieldss ”Keep on moving”, Neil Diamonds ”Red red wine” och Jimmy Cliffs ”Many rivers to cross”. Det blev framgångsreceptet.

Därefter har de även gjort covers på Sonny & Chers ”I got you babe” som de gjorde tillsammans med Chrissie Hynde från The Pretenders och Allman Brothers ”Midnight rider” bland många. UB40:s problem är dock att det egna materialet är beklämmande svagt. Som band kan de absolut få till ett bra sväng, åtminstone med lite jobb i studion. Men några stora låtskrivare har de aldrig varit. Dessutom kan man verkligen fundera på valet av vissa coverlåtar.

Problemet med ”Bigga baggariddim” är dock att ingenting sticker ut på albumet, en kort och koncis beskrivning stavas – tråkigt! (TB)

BBBB
Chrissie Hynde
Standing in the doorway: Chrissie Hynde sings Bob Dylan.
(BMG)
Chrissie Hynde är en av de rocksångerskor som man alltid känner igen. Hon har en lika fantastisk som personlig röst oavsett om hon jobbar med sitt Pretenders eller med något av sina soloprojekt. På nya albumet har hon gett sig på att tolka Bob Dylan, inte det lättaste, men Chrissie Hynde fixar det.

Hon har spelat live tillsammans med Dylan vid flera tillfällen och även spelat flera av hans låtar tidigare både live och på skiva. Hon gör det heller inte helt lätt för sig då det inte riktigt handlar om att tolka Dylans största hits. Oavsett vilket så vet man att det handlar om bra låtar.

Bob Dylan är en av rockhistoriens allra bästa låtskrivare. Personligen har jag lite svårt för hans röst, men som låtskrivare är det inte många som kan konkurrera.

Det är inget album man lägger

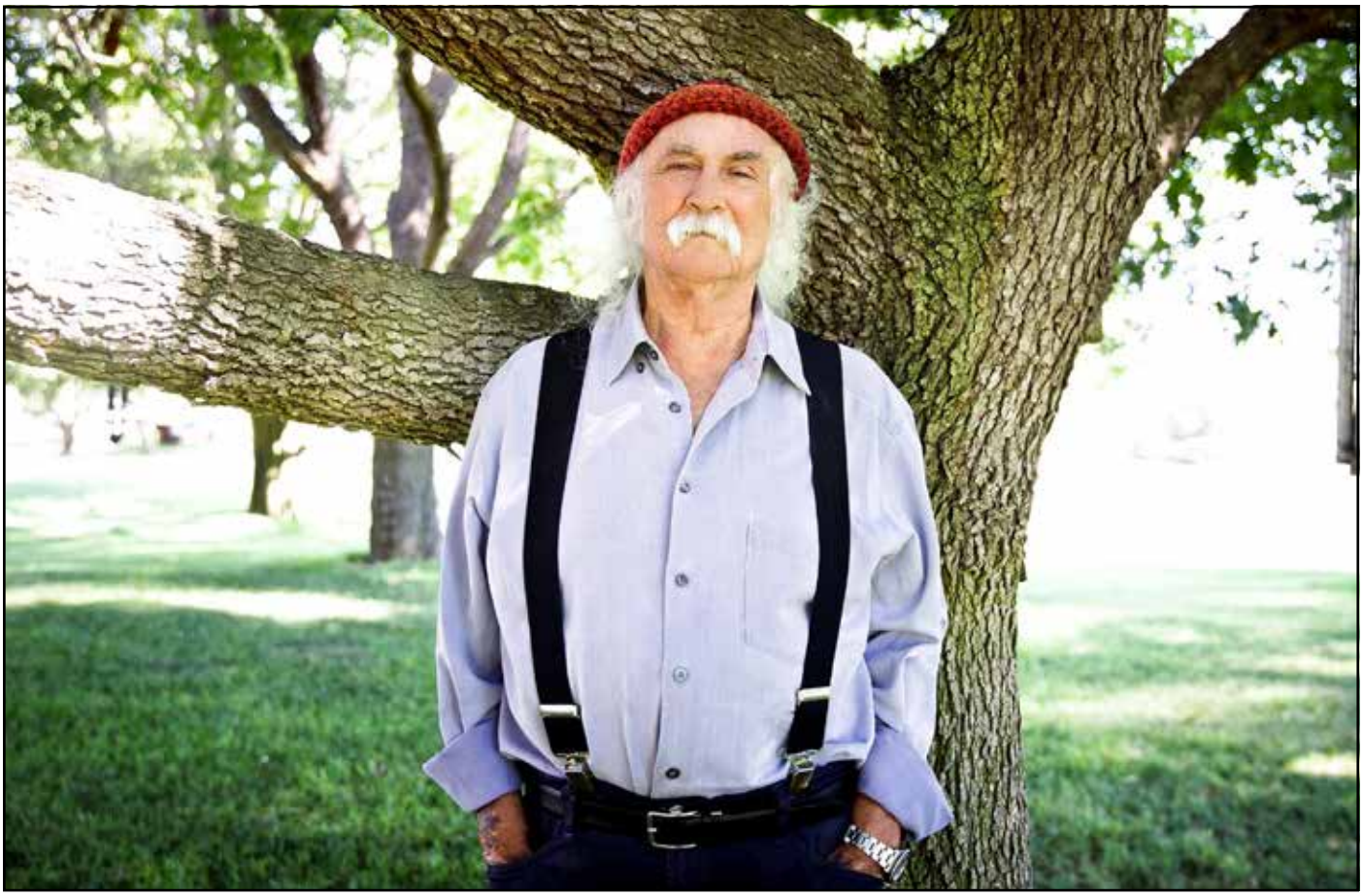

David Crosby. **Foto: Anna Webber**

på skivtallriken medan man diskar eller städar. Det är ett knippe låtar som kräver ett aktivt lyssnande om man ska kunna ta till sig storheten i musiken och låtarna. Ett givet tillskott till skivsamlingen. (TB)

BB
Texas
Hi
(Warner)
Första gången jag hörde Texas debutalbum ”Southside” 1989 och inledande spåret ”I don’t a lover” var jag fast, vilket låt, vilket album. Sedan har jag följt Texas. Ett och annat ok album har de släppt och ett knippe riktigt bra låtar, men de har aldrig riktigt kommit i närheten av debutalbumet. Närmast kom bandet kanske med ”White on blonde” eller ”The hush”. Nu är bandet tillbaka med nya albumet ”Hi”, kan det bli språngbrädan tillbaka till samma nivå som debuten?

Dessvärre, Texas är inte i närheten. Det finns några småtrevliga låtar som ”Dark fire”, Unbelievable” och ”You can tell me” men i övrigt är det blekt. Sharleen Spiteris röst är lika förförisk som den alltid varit, men det känns som om musiken är inlindad i moln, kort och gott överproducerat. Att sedan låtmaterialet inte räcker till är kanske det största problemet med albumet. (TB)

BBB
Velvet Insane
Rick ’n’ roll glitter suit
(Wild Kingdom)
Hört talas om Velvet Insane? Risken/chansen är stor att du inte gjort. Om det sedan är en risk eller chans beror nog mest på din inställning till glamrock. Velvet Insane är ännu ett av många svenska glamrockband som är mer kända utanför Sveriges gränser än för den svenska publiken.

Hur låter bandet då? En förenklad beskrivning skulle kunna vara som en poppig korsning mellan Backyard Babies och Hellacopters. Att det är en fungerande koppling märks kanske bäst på albumets andra spår, ”Backstreet Liberace” där både Nicke Andersson och Dregen gästar. En låt som med rätt marknadsföring (en bra video) skulle kunna bli en hit.

Andra låtar som sticker ut lite är ”jaded eyes” och ”Space age DJ”. På det hela taget ett gediget hantverk men där topparna kanske är lite för få. Om jag vore en partyprisse skulle albumet nog fått rulla på lördagsfesten för att se gästernas reaktion, nu är jag inte det så det kommer inte att ske, men albumet ger än feel good-känsla som man kanske borde ta tillvara på. (TB)

BBB
The Boatsmen
Versus the Boatsmen
(Spaghetty Town)
Ännu ett svenskt band ingen… väldigt få hört talas om. Här handlar det om högoktanig rock från början till slut med inslag av både sleaze, punk och traditionell rock’n roll. Högt tempo och mycket attityd. The Boatsmen är ett band som är som klippt och skuret för att kliva på scenen på en rockfestival när publiken börjat tappa geisten. Det går helt enkelt inte att stå emot denna ångvält till rockband. Jag skulle tro att bandet är som allra bäst live, det känns som om musiken och bandet gör sig mest rättvisa framför en publik.

Ett knippe sköna rocklåtar som trots att jag sitter för mig själv och lyssnar får mig att börja trumma takten på armstöden på fåtöljen, det är medryckande musik inget snack om saken. Lägg därtill lite skitig produktion så har du kanske bilden framför dig. Låtar som ”Blame it on me”, ”Saved by rock”, ”I don’t wanna lose this time” och ”Clap canon” tillhör albumets bästa och blev snabbt favoriter.

Det jag kan tycka är mest synd när jag hör svenska band som The Boatsmen och många andra som får så mycket mer uppmärksamhet internationellt är att vi i Sverige inte kan hitta en kanal där dessa band och artister kan få större exponering, det är de värda. (TB)

BB
David Crosby
For free
(BMG)
Alltså, jag vill verkligen gilla David Crosbys nya album. Han har alltid tillhört mina favoriter, både som soloartist eller i någon av sättningarna med Stephen Stills, Graham Nash och Neil Young. Det finns små ljuspunkter på albumet men de är alldeles för få, och korta.

Produktionsmässigt är det precis som man kan vänta sig. Rent och snyggt på gränsen till tråkigt. Textmässigt finns det också några låtar som håller, men problemet är att helheten är alldeles för slätstruken, tillrättalagd och ointressant i mitt tycke. Spara pengarna och lägg dem på ett annat album istället. (TB)

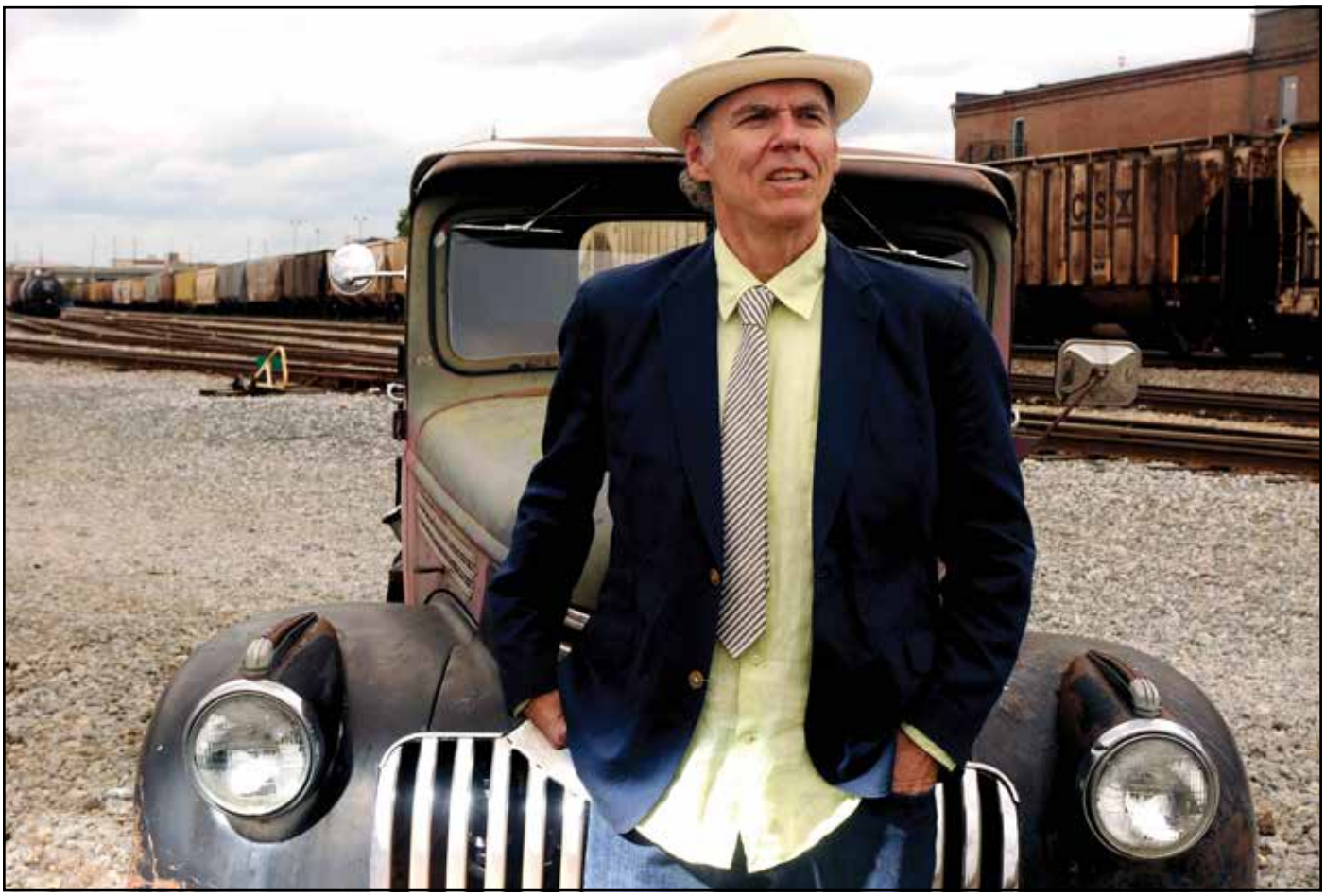

John Hiatt. **Foto: Jim McGuire**

BBB
The Flatlanders
Treasure of love
(Thirty Tigers)
The Flatlanders är tillbaka med sitt sjätte album i ordningen och det första sedan 2009 års ”Hills and valleys”. Bandet består av Joe Ely, Butch Hancock och Jimmy Dale Gilmore. Trion har spelat in tillsammans till och från under 50 års tid, så då är det väl tre trötta gamla män som nu gjort ett album ihop? Fel, trötta är de kanske det har jag ingen aning om, men musiken lever. Traditionell country när den är som bäst.

Personligen har jag alltid gillat Joe Ely och hans musik. Vilken berättare han är med sina låtar. Även om det är Ely som varit den stora favoriten bland medlemmarna när jag ser till oslomaterialet står de andra inte långt efter. Både Butch Hancock och Jimmy Dale Gilmore har levererat flera fantastiska album genom åren.

På nya albumet är det förhållandevis sparsmakat med låtar av de tre medlemmarna. Joe Ely har skrivit en och Butch Hancock tre. De fyra låtarna tillsammans är de enda egna bidragen på albumet. Men det spelar egentligen ingen större roll då trion har en förmåga att hitta låtar som känns som om de vore skrivna för The Flatlanders.

Bland artisterna de lånat låtar av märks Leon Russell, Ernest Tubb, George Jones och Townes van Zandt. Så långt allt väl, men hur låter albumet. Ljud- och produktionsmässigt har jag ingenting att anmärka på. Framförandet är också exemplariskt, det enda jag reagerar på är den genomgående dystra tonen.

Det känns som om pandemin påverkat herrarna ordentligt. Albumet har en lätt deprimerad stämning som går som en röd tråd igenom det hela.

Lyssningsbart för all del, men det finns ingen anledning att springa benen av sig för detta album, men lite tur kommer det på rea om några månader eller något rå, då är den ett mer vettigt köp. (TB)

BBBB
John Hiatt
& The Jerry Douglas Band
Leftover feelings
(New West Records)
John Hiatt är en av de riktigt stora låtskrivarna inom dagens americana och country. Han har haft stora framgångar med många av sia album och låtar och tillhör också den kategorin av låtskrivare som andra artister älskar att göra covers på. Otaliga är de låtar som klättrat på listorna både med Hiatt själv men också med flera olika artister vid lika många tillfällen.

Ett nytt album med John Hiatt borde alltså vara ett givet köp, eller? Jo, det är det absolut. Nu är det så att Hiatt kan vandra ganska fritt mellan olika genrer. Det har han alltid gjort och kommer nog att göra så länge han fortsätter att spela in musik. På ”Leftover feelings” samarbetar han med Jerry Douglas band vilket har en ren bluegrass-sättning. Så det handlar nästan uteslutande om akustiskt komp med undantag för några stycken där Mike Seals lägger på lite elgitarr. Lägg därtill Jerry Douglas som är en mästare på sin Dobro så är inramningen perfekt.

Favoriter är ”Sweet dream”, ”Changes in my mind” och ”All the lilacs in Ohio”, men det är en dagsfråga. I morgon kan det lika gärna vara någon av de andra låtarna, det beror på vilket humör jag är på när jag lyssnar. Ett måste, åtminstone i min skivsamling. (TB)

B
Billy Currington
Intuition
(Universal)
Billy Currington tillhör de av dagens countryartister som blandar friskt och ger bland olika stilar. De blandar country med allt ifrån rock, pop och synth till salsa och rap. För countrymusikens del har det inneburit att den blivit ännu större och fler amerikanske countryartister gör numer regelbundna besök i Europa för konserter, givetvis med undantag för tiden under pandemin.

Låt vara att det finns en del traditionalister i USA som ogillar denna gren av countrymusiken, men de brukar å andra sidan ogilla allt som innebär förändring och utveckling, så det finns ingen anledning att lyssna på dem och deras protester.

Nu är popcountrygenren för-klarad och ursäktad, men hur är albumet i sig utifrån de förutsättningarna? Tyvärr är det många låtar som passerar ganska obemärkt förbi och låter alldeles för mycket pop. Faktum är att detta är det svagaste Billy Currington-album jag hört. Trots ett antal genomlyssningar hittar jag inte en låt som jag vill höra igen, något som ändå överraskar

Sheryl Crow. **Foto: Mark Seliger**

mig med tanke på att jag uppskattar Billys tidigare album. ”Intuition” är ett album jag inte kommer att återkomma till. (TB)

BBBB
Tony Joe White
Smoke from the chimney
(Easy Eye Sound)
Tony Joe White lämnade jordelivet i oktober 2018, nu, knappt tre år senare kommer ett nytt album. Han tillhör kategorin artister vars låtar ofta blev stora hits med andra artister, men inte gjorde så mycket väsen av sig när Tony Joe White gav ut dem under eget namnet, oavsett om det var före eller efter annan artist.

Dusty Springfield fick en hit med ”Willie and Laura Mae Jones” 1969, Brook Benton gjorde detsamma med ”Rainy Night In Georgia” året efter, Elvis Presley tolkade ”Polk Salad Annie” med stor framgång. Vi ska heller inte glömma ”Steamy windows” som Tina Turner fick en hit med eller ”Love M.D.” som Hank Williams Jr spelade in.

Låtarna hade Tony Joe White spelat in hemma i sin egen studio i Nashville. Tonys son Jody White försökte få sin far att spela in låtarna i Dan Auerbachs (Black Keys) studio, men så blev det inte.

När Tony Joe White sedan gick bort 2018 tog Jody med sig de inspelade banden till just Auerbach som i sin tur gjorde ett gediget jobb med produktionen. Han anlitade Nashville-musiker som Gene Chrisman, Bobby Wood och Paul Franklin. Undan för undan växte en samling smått magiska låtar fram där produktionen och kompet aldrig tar över, bara bygger ett fundament för Tony Joe Whites röst och låtar.

Resultatet är ett av de bästa postuma album jag hört vid sidan av JJ Cales ”Stay around” från 2019. Av låtarna Jody White hade med sig till Dan Auerbach valdes till slut nio ut till albumet ”Smoke from the chimney”. Tony Joe White nådde under sin livstid aldrig några stora framgångar som artist. Detta album kan faktiskt vara det som ger honom den stjärnstatus han förtjänade. Synd bara att han inte får uppleva det.

Albumet håller en genomgående hög klass. Det här bara att slänga på plattan på skivspelaren och luta sig tillbaka i soffan och njuta. Normalt skulle jag nog framhålla en eller ett par favoritlåtar, men i detta fall vore det som att plocka ut ett bra kapitel ur en genomgående fantastisk bok, och det går ju inte. Så i detta fall är det rubbet som gäller. Luta dig tillbaka och lyssna. (TB)

B
Sheryl Crow
Live from the Ryman and more
(Valcry)
Sheryl Crow bjuder på 27 livelåtar där merparten är inspelade klassiska Ryman dessutom kryddar hon anrättningen med en handfull gäster. Sheryl Crow har en förmåga att få med sig publiken samtidigt som hon kan plocka ihop en låtlista utan några dåliga låtar. Det låter som ett bra recept på ett livealbum, och visst blir det bra.

Givetvis finns alla hennes stora hits med på albumet. Det är ingen större idé att börja lista låtarna, de är lite för många för det. Och precis det är det enda negativa jag kan hitta med detta album. 27 låtar är kanske ok om man är på plats och får uppleva hela stämningen. Men när det handlar om ett livealbum blir det fem-sex stycken låtar för många. Det blir svårt att hålla uppmärksamheten så länge.

Personligen känner jag att det hade blivit ett bättre album med strax över 20 låtar istället för 27 men det ska samtidigt sägas att det är ingen låt som faller ur ramen och inte håller. (TB)

At the Gates. **Foto: Ester Segarra**

BBB
Helloween
Helloween
(Nuclear Blast)
Ja om de är rätt i tiden för säljsucce det ska vara osagt men hade de släppt detta album under sina glansdagar hade det kunnat mäta sig med plattor som både ”Walls of Jerico” och ”Keeper of the Seven keys I-II”.

Detta är en melodiös platta i tysk powermetalmanér, härliga riff och genomarbetade låtar. Ja, det märks att Helloween har mycket kvar att ge trots att de är bland de äldsta i gemet!

Mitt tips är att inhandla detta album och köpa en stor tysk weissbier att suga på medan ni glider ner i fåtöljen med volymen i bott! (KK)

BBBB
Robin McAuley
Standing on the edge
(Frontiers records)
Denne gamle rockfarbror har gjort ett avtryck som kommer sitta länge i rocksmeten med sitt nya album ”Standing on the edge”, för mig är detta en ren fullträff som inte kan kännas mer underbart 1980-talsskön!

Snygga riff och refränger med riktig härlig 1980-talstouch. Detta album har snurrat på tallriken en lång tid nu och jag finner mer och mer av plattan som är behagligt skönt, Ja Robin bryter ny mark med gammalt sound och eget material som vi väntat på sedan 1999 när hans första soloalbum kom, dock har han varit i strålkastarljuset med otaliga band och speciellt som vapendragare med Michael Schenkers olika konstellationer.

Detta album är ett måste för den inbitne 1980-talsrockern, det bjuder på en resa tillbaka till distade gitarrer, hårspray, spandex och rosa svettband. Mitt tips är enbart att åka och köpa i närmaste vinylbutik! (KK)

BBBB
At The Gates
The Nightmare of Being
(Century media)
Jag brukar ligga lågt med att recensera band i denna genre men med At The Gates nya album kunde jag inte låta bli. Detta är en helt klart fullträff i sin genre, melodisk tung dunderhård snyggt producerad svensk metall i sin allra finaste kostym, det är vad herrarna levererar här.

Jag har alltid varit svag för Candlemass, In Flames och At The Gates och att de sedan är svenskar gör att man blir än mer stolt, det vi hör här är ett prov på mästerlig kunskap!

Kompositionerna på denna platta är så smakfulla att man blir rent av knäsvag. Låtar som ”Cosmic Pessimism” och ”Garden of Cyrus” kommer bli rena mästerverk när tiden får ha sin gång.

Vackert Vackert Vackert!

At The Gates är en ren njutning på detta album så iväg och handla med er! (KK)

BB
Dee Snider
Leave a scar
(Napalm Records)
Mr Sniders nya album har inte alls mött upp mina förväntningar som de tidigare albumen gjort, ”For the love of metal” var ett album jag tyckte var riktigt bra när det kom 2018 men dessvärre har han tappat han greppet i ”Leave a scar” som känns mer som ett enda spår med små pauser mellan varven, i stort sett samma trumkomp och sound på hela plattan. Visst någon låt sticker ut som exempelvis ”Open season” och ”Stand”, annars är detta en kavalkad av vadmuskler som hamrar på bastrumman tills man sitter och guppar av olustighet i soffan.

Nej Mr Snider, här får du knappt godkänt trots dina underbara år i Twisted Sister! (KK)

BB
Yngwie Malmsteen
Parabellum
(Mascot Music)
Som min gamle gitarrfavorit Michael Schenker sa:

– Spelar man så fort som Yngwie så tappar man uttrycket i tonerna och det blir i långa loppet helt meningslöst.

Och visst har han rätt. Ja, att han är flink på att flytta fingrarna över greppbrädan råder det inget tvivel om men vad är grejen med alla dessa klassiska stycken och toccator som han hämtar ur barocken med jämna mellanrum?

Jag gillar Malmsteens tidigare plattor under 1980-talet och även under tiden i Alcatrazz och Steeler men här blir det ren parodi.

Tyvärr Yngwie vår Svenske mästersträngknäppare så blir detta ett tunt betyg. Hoppas på mer tur nästa gång! (KK)

PEZ
PEZ
PEZ
BOX
PEZ
PEPPERMINT
PEZ

Foto: Tony Berg

Janne Svensson
På bilden till höger vid en spelning på Örnäsrestaurangen 11 juli 2003 då Hobo's Rhythm N' Blues Section spelade på Åmåls Bluesfest.

Christoffer Ljung
Bilden nedan till vänster är från Fucking Åmål-festivalen på Karlberg i juni2008 där Kid Down var ett av banden som spelade.

Niklas Dahlman
Bilden nedan till höger. Niklas har spelat trummor i ett antal olika band. Bilden är tagen i början av 1990-talet då Niklas Dahlman var trummis i rockbandet Kelly Tires & The High Flyers.

Crossing Keys
Översta bilden motstående sida. Utanför bandets replokal som då fanns i källaren på Sem i Åmål. Bilden är från 1995 när bandet bestod av Tomas Odhner, Jimmy Östlund, Peter Nilsson, Dan Magnusson och Stefan Schullström.

Emil Ernebro
Nedre bilden motstående sida. Emil är en av många duktiga musiker som gått det estetiska programmet på Karlberg under den period när programmet var riktigt bra. Bilden är från 2010 när han gästade sin tidigare skola i samband med en elevshow.

Foto: Tony Berg

Emmylou Harris
Bilden till höger är från festivalen Down on the Farm som ägde rum på Gribsröd gård utanför Halden i början av 1990-talet.

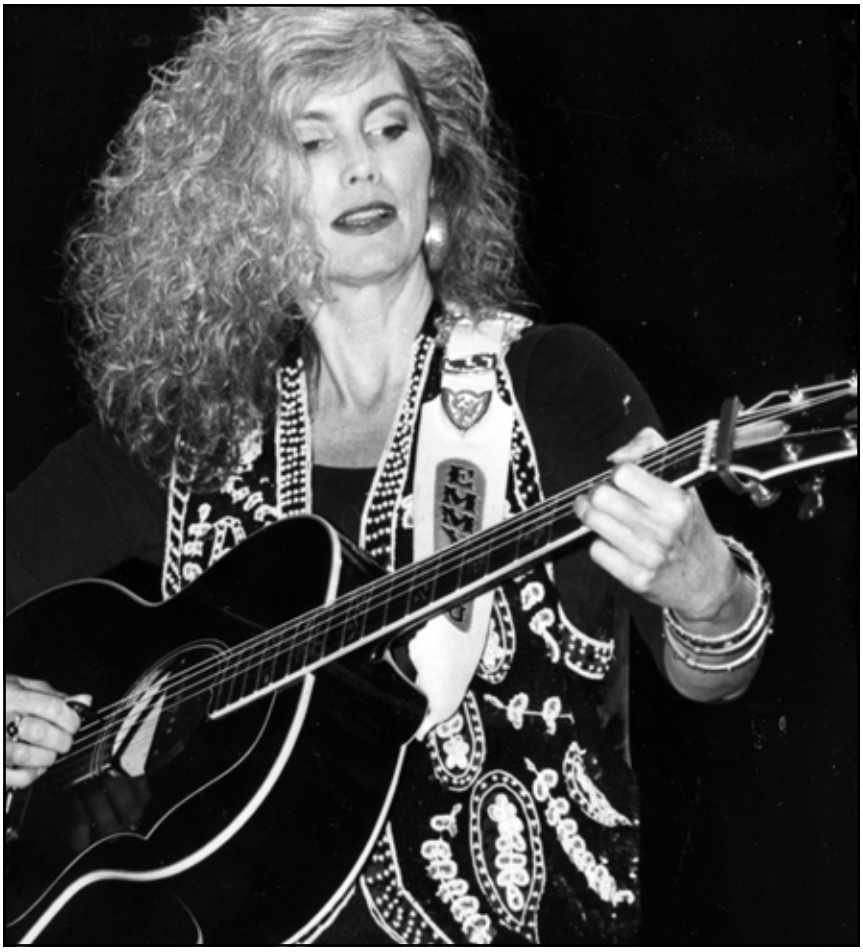

Mats Ronander
Nedre bilden denna sida. Mats Ronander på scén under Badrock i Mariebergsskogen, Karlstad under tidigt 1990-tal.

The Boppers
Översta bilden motstående sida. Backstage i Bengtsforsparken i samband med bandet spelning 1992. Från vänster: Peter Jezewski, Pelle Karlsson, Ingemar Wallén, Mats Lagerwall och Kenneth Björnlund.

Sam Bush
Har spelat med allt och alla inom country och bluegrass. Däribland Leon Russell, Jerry Douglas, Emmylou Harris, Kevin Welch, Lyle Lovett, Garth Brooks och många fler.

Hanne Boel
Nedre bilden motstående sida. Hanne Boel på scén under Badrock i Mariebergsskogen, Karlstad under tidigt 1990-tal.

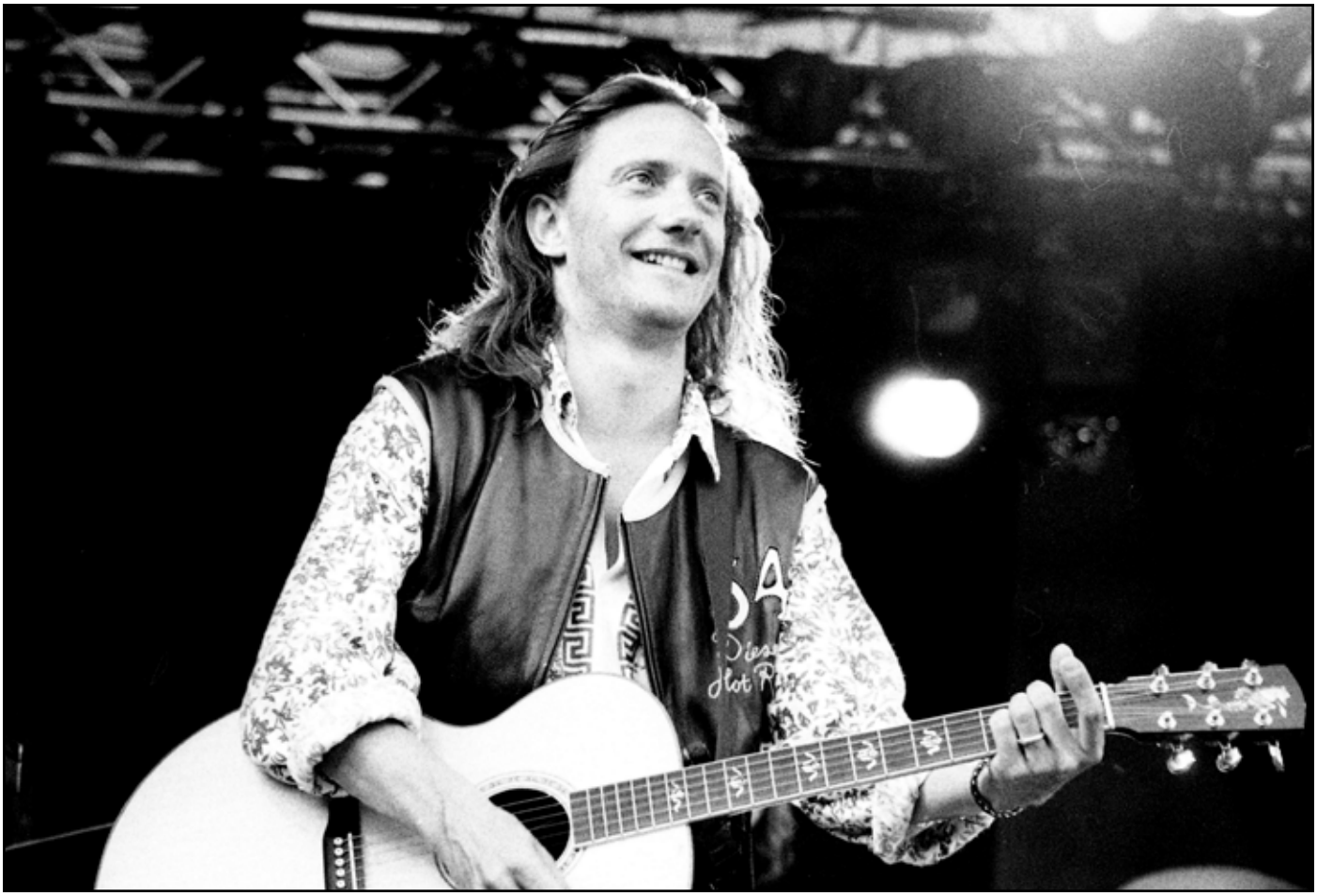

MUSIK/LOKALA VINYLER

Coronaviruset har ställt till det för många, inte minst musiker. Så passa på att ge lite draghjälp till de av våra lokala musiker som har vinylalbum att sälja. Ett album kostar inte mer än entrén till en konsert, men räcker mycket längre. Kontaktinfo finns under respektive album. Finns även med några mindre lokala musiker vars album är värda att ha i din samling. Och ja, det finns en singel med på sidan.

Mark/Martin: Mark/Martin
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Marcus Bohm & The Bang: 56
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Mark Tholin: Charred Tree
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Dan Viktor & Dan Magnusson: Ferlin
(Nacksving) 072-562 15 11
199:-

Magnolia: På djupt vatten
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Svarta sagor
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Ta tjuren vid hornen
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia/Kometen
Ge ditt liv en chans/Ball of fire
(Transubstans) 073-055 78 27
60:-

Göran Samuelsson: Tupilak
(Fergus) goransamuelsson.se
250:-

Maddox Street: Ultraviolet
(Mad Ox) 076-805 13 56
229:-

Lisa Lystam Family Band: III
(Ramasound) lisalystam.se
250:-

Olli Strömberg/Torbjörn Carlsson: Helikons blomster
(Memoria) 070-518 88 99
200:-

Siena Root: Secret of our time
(M.I.G.) sienaroot.com
230:-

Seasick Steve: Can U cook?
(BMG) ginza.se
239:-

Heavy Feather:
Mountain of sugar
(The Sign Rec) hotstuff.se
189:-

Heavy Feather: Debris & Rubble
(The Sign Rec) hotstuff.se
239:-

Lennart Andersson
Åmål

Vad lyssnar du mest på just nu?
– Det är Joe Jacksons ”Blaze of glory”, den är riktigt bra.
Vilken var den första skivan du köpte själv?
– Det var Burkens album ”Rockkung live”
Och vart köpte du den?
– Elbyrån i Åmål när det låg i en barack på torget i Åmål när Prisahuset byggdes
I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?
– Det är Johnny Winters ”John Dawson Winter III”
Bästa partyplattan för lördag kväll?
– Lynyrd Skynyrds ”Greatest hits”, det albumet har allt man behöver en lördagkväll
Bästa söndagsplattan?
– Sades album ”Diamond life” är givet på en söndag

Lennart Andersson
Åmål

Vad lyssnar du mest på just nu?
– Jag har precis fått tillbaka min skivspelare efter reparation, så nu blir det mycket blues.
Vilken var den första skivan du köpte själv?
– Det tror jag var Saints album ”Häftiga låtar” då var jag elva år.
Och vart köpte du den?
– På den gamla klassiska butiken Elbyrån i Prisa-huset, de hade skivor nere i källaren.
I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?
– Svår fråga, men ett alternativ är Tom Pettys soloalbum ”Full moon fever”, finns inte en dålig låt på den plattan, alternativt Thin Lizzys frontman Phil Lynotts soloalbum ”Solo in Soho”.
Bästa partyplattan för lördag kväll?
– Det är nog Status Quo, något av deras samlingsalbum
Bästa söndagsplattan?
– Då får vi gå ner i varv. Det får bli Jan Teigen, han var ett geni. Har lyssnat mycket på honom. Det får bli albumet ”40 störste hits”

SONIC YOUTH · LP

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.

Foto: Tony Berg

Motocross – Träning på Westoms motocrossbana utanför Arvika i maj 2016.

Fotboll
Lördagen 14 augusti tog IF Vikens damer emot Vallens IF hemma på Rösvallen i division II Nordvästra Götaland för damer. Viken vann med 2-0. Wilma Enarsson fick en genomskärare, drog gästernas målvakt och rullade in 1-0 och gratulerades av lagkamraterna. Ovan ser du hela sekvensen.

Foto: Tony Berg

Fotboll
Fengersfors IKs Tobias Johansson håller undan för en Brålandaspelare i en hemmamatch på Fengershof i september 2010.

Amerikansk fotboll
Tuffa tag på planen i en match mellan hemmalaget Carlstad Crusaders och gästande Uppsala 86ers på Tingvalla IP i Karlstad i juli 2017. Carlstad vann stort.

Golf
Terje Olsen kunde inte vänta på våren 2016 utan gav sig ut till Forsbacka med klubborna redan i januari, allt för att få träna lite på svingen inför säsongen.

Roadracing
En av deltagarna i Ducatis öppna NM 2016 har det lite tufft i en av kurvorna. Trots att vurpan skedde i hög fart kunde föraren resa sig upp och ta hand om sin motorcykel.

74

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Baretta Magazine nummer 14 kommer 30 november 2021

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebooksida eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i augusti!

tony@tonyberg.com